Hvorfor ikke gi bort et medlemskap i NETI som gave? Kun kr.225,- pr.år.

UFO-nytt

Vi ikke bare tror, VI VET...!!!

Norwegian organisation For the study of ExtraTerrestrial Intelligence

nr.1 2001

UFOENES GUDFAR
WENDELLE C STEVENS
FIRE TI-ÅR MED UFO-FORSKNING FREM I LYSET

ALIEN HUNTER -DERREL SIMS-
-om implantater

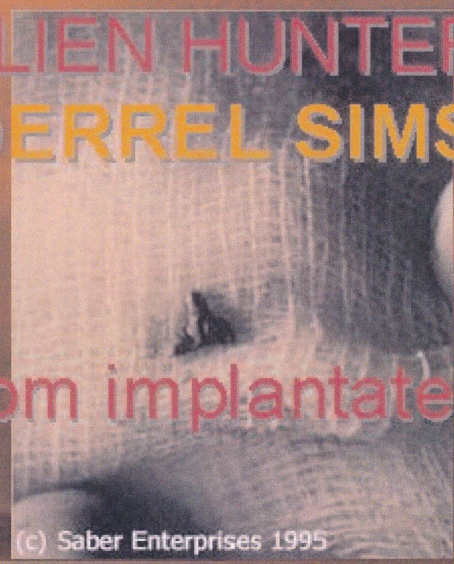

DET USYNLIGE NÆRVÆR

Hva som, i tillegg til slitasje, rusk og støv, finnes på Billy Meiers super-8 filmer tatt av UFOer i Sveits på 1970-tallet, viser muligens det samme fenomenet som Martyn Stubbs registrerte på video-filmene tatt under NASAs romfergeturer.

VIL STARTE SAMTALEGRUPPE FOR PERSONER MED UFO-OPPLEVELSER

Intervju med NETI-medlem Monica Hegge

NETI

Norwegian organisation for the study of Extra Terrestrial Intelligence

Norsk organisasjon for studiet av utenomjordisk intelligens

VI SØKER SANNHETEN BAK UFO-GÅTEN

NETIs grunnleggende formål er å:

1. Innsamle, bearbeide og spre informasjon om utenomjordiske intelligente skapninger og deres åndelige og teknologiske budskap.

2. Gi aktiv støtte til personer som blir utsatt for forfølgelse eller trakassering grunnet sitt engasjement.

3. Arbeide for fred, internasjonalt og universelt.

4. Arbeide for at spørsmålet om utenomjordisk eksistens og teknologi kommer under demokratisk kontroll.

Medlemskap i NETI:
koster kr.225,-pr.år og varer et kalenderår.

Medlemsbladet UFO nytt gis ut 4 ganger i året.

Ansvarlig redaktør:
Pål Aune

NETIs adresse er:
NETI
rute 571
2850 Lena
NETIs postgirokontonr.
0531.50.26182
URL:
http://welcome.to/neti
E-post:
neti_@hotmail.com

Annonsepriser i UFO nytt:
1/1 side: 500,-
1/2 side: 250,-
1/4 side: 175,-

Artiklene i UFO-nytt gjenspeiler ikke nødvendigvis NETIs offisielle syn på UFO-fenomenet. Det faglige ansvar for materialet som publiseres i bladet, tilfaller derfor den enkelte forfatter.

INNHOLD

S.3 VIL STARTE SAMTALEGRUPPE FOR PERSONER MED UFO-OPPLEVELSER
Av Signe Einseth
Et intervju med NETI-medlem Monica Hegge, hvor hun forteller om sine UFO– og ut av kroppen-opplevelser. Hun ønsker et forum hvor personer med lignende opplevelser kan komme sammen og bearbeide disse opplevelsene.

S.6 ALIEN HUNTER DERREL SIMS - OM IMPLANTATER
Oversatt av Kenneth Andersen fra Alien Encounters, issue 17
Amerikaneren Derrel Sims har i en årrekke innsamlet bevis og forsket på påståtte implanteringer av fremmedlegemer i kroppene til personer som har vært bortført av utenomjordiske. Han redegjør her nærmere for hva implantatene består av, hva hensikten med dem er og jakten på vesenene som opererer disse inn i kroppene til de bortførte.

S.9 UFO-RAPPORTER FRA UFO-NORGES RAPPORTBASE
UFO-nytt gjengir en del interessante norske UFO-rapporter. Gjengitt med tillatelse fra UFO-Norge.

S.11 UFOENES GUDFAR WENDELLE C STEVENS FIRE TI-ÅR MED UFO- FORSKNING FREM I LYSET
Oversatt av Signe Einseth fra Alien Encounters, issue 25
I over førti år har amerikaneren Wendelle C Stevens innsamlet bevis for det utenomjordiske nærværet her på Jorden. Dette har ført til at han i dag eier den største private samling av UFO-fotografier i verden. Han forteller her om sin jakt på sannheten omkring disse besøkerne og sin streben etter å informere verden om dem.

S.16 MENNENE I MÅNEN
Av Pål Aune
I de siste årene har stadig flere astronauter, både amerikanske og russiske, stått frem og fortalt om sine UFO-opplevelser. Denne artikkelen dreier seg om to bilder tatt av Apollo 11-astronautene Neil Armstrong og Edwin "Buzz" Aldrin. Det ene bildet viser et fremmed fartøy delvis skjult i nærheten av der astronautene landet. Det andre bildet viser to fremmede vesener, to måneboere, stående i en huleåpning i en kratervegg et stykke fra månelanderen.

S.18 MEXICO UFO-LANDET OVER ALLE
Av Pål Aune
Intet annet land kan fremvise så mange rapporter om observasjon av uidentifiserte flyvende objekter. Intet land kan heller komme opp med en tilsvarende mengde av fotografier og filmer av disse objektene. I artikkelen gjengis noen av disse bildene som ble tatt i 1999 og 2000.

S.21 DET USYNLIGE NÆRVÆR
Av Pål Aune
Kanadieren Martyn Stubbs kan ha oppdaget en ny form for liv, en livsform som arter seg som lysvesener, en livsform som muligens livnærer seg av elektriske og magnetiske felter i rommet. Denne oppdagelsen ble gjort gjennom en nitid granskning av videomaterialet sendt tilbake til Jorden fra romfergeturene. Hvis disse lysvesenene eksisterer utenfor vår atmosfære, finnes det da tilsvarende livsformer innenfor atmosfæren spør artikkelforfatteren. En granskning av Billy Meiers super 8 filmer tatt i Sveits på 1970-tallet kan muligens vise det samme fenomenet.

VIL STARTE SAMTALEGRUPPE FOR PERSONER MED UFO-OPPLEVELSER

NETI-medlem *Monica Hegge* har hatt UFO-opplevelser i mange år, ofte i kombinasjon med ut av kroppen-opplevelser. Hun vet hva det vil si å gå og bære på alt dette alene. Av den grunn ønsker hun nå å starte en samtale-gruppe for likesinnede, slik at folk kan komme sammen, støtte hverandre og bearbeide disse uvanlige hendelsene.

Av Signe H. Einseth

Monica Hegge er 33 år, mor til 2 barn, og har vært bosatt i Oslo det meste av sitt liv. Hun er Oslojente - oppvokst på Korsvoll - men bodde som barn 6 år i Vågå i Gudbrandsdalen, og det var her hun hadde sin første UFO-opplevelse. «Opplevelsene har jeg nok hatt hele livet», sier hun, men det første klare minnet er fra 9-årsalderen. Hun fikk plutselig en innskytelse, og sa til lillebroren sin: «La oss gå ut og se hva vi får se på himmelen». De gikk ut, la seg på rygg i sneen, og speidet opp mot himmelen. Plutselig så de en rød-orange kule som svevde sakte fremover i luften, ca. 100 meter over dem. Den hadde ingen «hale», gav ingen lyd fra seg, og de skjønte ikke hva det var. Monica forteller at hun visste ikke noe om UFO'er på den tiden, hadde aldri hørt om det, og hendelsen ble etter hvert glemt.

Monica tegnet mye som barn, ting hun selv oppfattet som fri fantasi. Når hun i dag ser på tegningen sine, så får hun nesten sjokk. For det er i stor grad tegninger av UFOer og aliens, tegninger som ligner på en prikk det andre med samme typer opplevelser har satt på papiret.

Et års tid etter hendelsen med «den orange-røde kulen» ble hun vekket midt på natten av en «stemme» som ba henne stå opp. Hun hadde en følelse av at hun skulle gå å se på fullmånen - en merkelig tanke for en 10-åring. Ved trappen sto det en litt rar mann sort hatt på hodet. Hun ble skikkelig redd, - men til tross for dette vekket hun ikke foreldrene sine, hun gikk bare rolig å la seg igjen.

Tilbake i Oslo hadde hun som 18-åring en merkelig og meget skremmende opplevelse. Klokken var ca. 11:30, hun skulle på skolen, og gikk bortover Bogstadveien. Plutselig ble hun oppmerksom på en eldre kvinne ca. 20 meter unna, som skremte henne fryktelig. «Kvinnen hadde store, skrå øyne, og et gjennomtrengende, nesten ondskapsfullt blikk! Det var noe så underlig med henne. Til tross for at hun var en gammel dame på 70 år, var hun helt rak i ryggen, og det virket som hun var 20 år innvendig, som om den eldre kroppen bare var et slags hylster. Monica sier hun plutselig «visste» telepatisk, at dette var en alien. Hun følte seg helt «elektrisk/susende» i flere timer etterpå, og var skikkelig redd.

«Det har blitt temmelig mange opplevelser opp gjennom årene, jeg husker nesten ikke alt lenger.» Men hun trekker frem en hendelse fra 4-5 år tilbake, en hendelse som står for henne som et godt og vakkert minne. Monica var på vei til togstasjonen, hun var i en litt spesiell stemning, og hadde bedt innstendig om å få et bevis en gang for alle for at de (utenomjordiske) fantes. Hun la merke til en mann som satt litt bak henne i skråningen. Han var shabby kledd, og hun oppfattet ham som alkoholiker, eller noe sånt, og han var en person hun ville holdt seg litt unna. Men da hun kom til stasjonen, sto han plutselig rett foran henne! Dette var jo helt umulig, hun måtte jo ha sett ham gå

foran seg, det var ingen andre der! Han stirret intenst på henne, spurte om hun hadde sett kometen på himmelen noen dager før... Pussig spørsmål... Hun ble oppmerksom på øynene hans. Han hadde så fantastisk vakre øyne. «Gulløyne», liksom... Hun klarte ikke å ta øynene vekk. Ble helt fascinert. Han oppførte seg nesten som om han kjente henne. Monica fikk en følelse av at han ville gi henne noe. Da toget kom, spurte han om å få en klem, og til hennes store overraskelse ga hun ham en lang klem. Det var helt absurd!

Resten av dagen følte hun seg usedvanlig glad og oppstemt. «Jeg fikk en følelse av at han er en skytsengel, en hjelper», sier hun. «Jeg tror at de ville vise meg at den andre verdenen er ekte, slik jeg hadde bedt om».

Som regel er det om natten Monica har de fleste av sine opplevelser. Hun kaller det «drømmer». Drømmer så klare at hun vet at de er virkelige. «Det er ikke noe problem å skille dem, og vite hva som er vanlig drømmer og hva om er UFO-drømmer. Når jeg fokuserer på dem, så kommer de frem, og jeg husker dem i kronologisk rekkefølge. Som på en film.» Det hender hun «drømmer» at hun flyr. Over jorden, over andre kloder. Ser hvite, fremmedartede hus, med tårn og spir.

Men som regel er drømmene håndfaste. Og svært skremmende. Og etterlater av og til fysiske spor på kroppen. Slik som den gangen i november i fjor. «Jeg merket ingenting før jeg kom ut i dusjen, og skrudde på varmt vann. Det sved, og da jeg så meg selv i speilet hadde jeg sju lange, dype, rød-svarte kloremerker på ryggen. De var skikkelig dype. Jeg aner ikke hvor de kom fra!». Men det rare var at halvparten av merkene var borte i løpet av 12 timer. Resten av merkene forsvant på 3 dager.

Abduction-historiene fra USA har fått en annen betydning for Monica de senere år. Egentlig kjente hun ikke til begrepet, før hun hadde den skremmende opplevelsen for ca. 3 år siden. Det var etter dette at hun kom over litteratur om fenomenet, og den fulle betydning gikk opp for henne. «Jeg våknet av at jeg satt oppreist i sengen, helt vettskremt, og følte det var noen i rommet. Jeg var livende redd! Trusen lå ved siden av meg, nederst i fotenden av sengen, og jeg hadde noe ekkelt kliss mellom beina, nærmest som en slags tykk gelé, luktfri. Jeg gikk på badet for å vaske meg. Jeg så meg selv i speilet, og lurte på: «Ha det skjedd noe, eller har det ikke?» Så black'et jeg helt ut, og husker ikke noe mer, før jeg våknet om morgenen i min egen seng.

Et par måneder etter hadde hun en lignende drøm. Hun «følte» på seg at de ville komme om kvelden, var livredd, og satt opp med lyset på i hele huset. Klokken ble to og den ble tre. Til slutt må hun ha sovnet. Om morgenen oppdaget hun et sår i navlen, nærmest som et lite hull. Det var ikke stort, men gjorde så vondt at hun ikke greide ligge på magen i dagevis. Såret forsvant i løpet av 3 dager. Hun forteller at mensen ble forskjøvet 6-7 uker i denne tiden, hvilket var helt uvant. «Jeg hadde det helt jævlig i disse årene. Jeg var så redd at du ville ikke tro det. Jeg sov ikke skikkelig på 5 år. Jeg sov, men våknet 15 ganger pr. natt. Jeg sov med ett øye åpent, for å si det sånn.» Hun kunne fornemme dem, som lys gjennom vinduet. «Det blir sånn elektrisk, blåaktig atmosfære når de kommer», sier hun. «Jeg greide ikke vekke mannen min når det skjedde. Jeg snakket til ham, ristet skikkelig, dunka desperat i ham, jeg mener, jeg tok skikkelig tak i ham. Men det hjalp ikke.»

Monica forteller at ungene hennes også har hatt UFO-opplevelser, og vært veldig redde. «Men vi snakker åpent om det, er sammen om det». Og sønnen hennes har nå fått hjelp og blitt kvitt frykten sin. En natt, etter at Monica hadde våknet livredd, satt hun og mannen hennes inne i stuen for å roe seg ned. Med ett så han tre grå aliens nærmest «skli» over gulvet. Han fortalte henne det ikke før senere.

På denne tiden hadde Monica en meget spesiell «drøm»: Hun kom inn i et rom som var helt hvitt og firkantet, med noen bord (nærmest som klosser), og med tre «stoler». Det var lyst, men hun så ingen lyskilder. Det var 2 kvinner der - de var ikke mennesker, de var hybrider, blanding av mennesker og aliens. (Hun sier hun fikk beskjed om dette telepatisk). «De var like høye som oss, men med større øyne, mørkere og skråstilte. De var veldig pene, hadde perfekt hud, nesten som porselensdukker. Jeg fikk plutselig følelsen av at de hadde parykk. De var litt oppglødde, spente, jeg fornemmet at de skulle vise meg noe. Jeg var ikke redd». Kvinnen gikk ut, og kom inn med en baby i en bylt med klær, og la den på bordet. «Jeg så at det var en jente, men kunne ikke se

ansiktet hennes, så bare kroppen. Den var som en vanlig baby, men hadde annerledes hud. Olivenfarget, eller brungrønn, gråaktig. Det var grønnskjær i den. Jeg tenkte: «Dere trenger ikke skjule ansiktet, jeg er ikke redd.» Jeg følte kjærlighet for den, selv om det ikke var noe menneskebarn. Den hadde 4-5 cm lange hår spredt på kroppen. Jeg fornemmet at den var passiv og intelligent. Faren var ikke menneske. De sa det ikke, men jeg hadde opplevelsen av at den var min. Morgenen etter oppdaget jeg plutselig at jeg gikk rundt og nynnet vuggesanger, noe jeg da aldri pleier gjøre. Det var først da jeg husket drømmen», sier hun.

For et vanlig menneske høres dette både absurd og skremmende ut.

Men Monica presiserer: «Jeg ville allikevel aldri vært noe av dette foruten. Uansett hvor redd jeg har vært, ville jeg aldri ha vært disse opplevelsene foruten! De har lært meg så mye! Jeg er blitt så mye sterkere. Jeg kjenner meg selv på en helt annen måte.» Selv om hun har følt så mye frykt, har det også vært mange vakre og fantastiske opplevelser. Hun forteller hvordan de største opplevelsene har vært veldig fine og åndelige, og gitt henne så utrolig mye. «De hjelper meg å utvide horisonten min. Jeg skjønner hvor stort kosmos er... hvor stort livet er... at alle ting henger sammen. At Gud finnes. Hvis man ser hvordan alle ting henger sammen på denne planeten, hvordan menneskekroppen fungerer, sa kan man ikke unngå å se at Gud fins.» Hun forteller at hun får undervisning om universet på høyt nivå, og beskriver engasjert hvordan hun ved en av disse opplevelse kunne se hele kloden, og alle atomene på en gang! Hun kunne se seg selv bakfra... Se alle ting, fra alle vinkler....!

- Jeg spør hvordan denne «læringen» foregår.
«Som oftest er jeg ute om natten, og de er der foran meg, med romskip hengende over. De lærer meg en masse ting. Underviser meg om hvordan det er på deres planet, f.eks Også om høyere matematikk. Men jeg klarer ikke å huske det, for det fins ikke ord for dette i vår verden».

- Hva skal alt dette brukes til, under jeg...
«Når de lander, så vil kanskje dette utløses. Jeg føler at jeg har en misjon, går på en måte bare og venter på et klarsignal.»

Hun forteller om en ut av kroppen-opplevelse som hun hadde for ca. 5-år siden: «Jeg var ute av kroppen min (i lyskroppen). Og det som er meg nå (i denne verden), smeltet sammen med det som er resten av meg. Kall det overselvet, hvis du vil. Det var helt fantastisk! Vi hadde lyskropper (fysisk lyskropp), og jeg opplevde en sånn uendelig kjærlighet der. Ren kjærlighet, intelligens og viten. Uendelig med kjærlighet! Jeg opplevde Gud. Jeg kjente Gud i hver eneste celle i kroppen! Det gjennomsyret absolutt alt!

Jeg ble vist hvordan vi selv legger opp våre liv før vi blir født. Vi bestemmer selv hva vi trenger å lære. Vi ser det selv, og gjør våre valg ut fra det. Derfor er det ingen som er offer. Det er ingenting som er farligere enn å føle seg som det. Vi har glemt mange åndelige ting gjennom kristendommen. Vi føler oss f.eks. ikke Gud verdig, etc.

I ¾ år kunne jeg når som helst gjenoppleve denne fantastiske følelsen av kjærlighet. Den er umulig å beskrive. Det fins ikke ord i noe språk på jorden, som kan beskrive det jeg opplevde. Denne kjærligheten fins heller ikke på Jorden. Om du tar all kjærlighet i millioner av år, så blir det ikke en promille en gang! Helvete for meg, etter dette, er å være borte fra Gud. Man kan ikke bli ordentlig lykkelig her uansett hva man gjør. Jeg VET hva Gud er, for jeg har opplevd det. Det kan ikke forklares.» Hun forteller at minnet/følelsen er fjernet nå. Det ble for tøft å være tilbake i det «vanlige» livet, med såkalt jordisk kjærlighet, etter å ha opplevd dette på et annet plan.

Monica påstår hun ofte mottar healing fra dem. En healing som er helt vidunderlig, og som strømmer gjennom hele kroppen. «Og når jeg ber om hjelp, så får jeg det. Jeg vet jo ikke om det er dem som hjelper meg, men jeg *får* hjelp.»

Samtalegruppe

Fordi Monica har vært så utrolig alene om det hun har opplevd hele sitt liv, ønsker hun nå å åpne sitt hjem for andre i samme situasjon, og som trenger noen å snakke med. «Det er viktig at de som har hatt slike opplevelser kommer sammen, og får bekreftet at det man har opplevd er sant. Jeg ønsker at folk skal kunne være seg selv, og fortelle om sine opplevelser. At vi skal kunne snakke fritt, bli kjent med hverandre, og støtte hverandre.
Det har tatt meg lang tid å komme dit jeg er i dag, og det har kostet så utrolig mye. Hvis jeg kan være til hjelp for andre i samme situasjon, så vil jeg gjerne det.»

Hvis du ønsker å være med i en slik samtalegruppe, eller har spørsmål, kan du enten ta kontakt med NETI pr tlf, post eller e-mail, eller med Monica Hegge direkte på tlf: 21 92 25 15.

NETI gjør oppmerksom på at det her ikke er snakk om noen form for terapi eller personlig hjelp. Det dreier seg kun om private sammenkomster, fullstendig på hver enkelts eget ansvar.

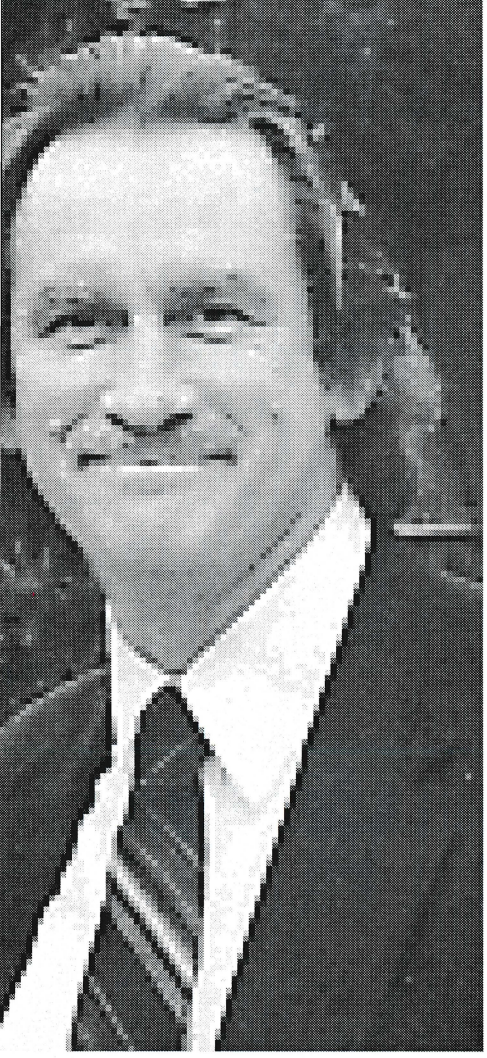

ALIEN HUNTER™

DERREL SIMS

- OM IMPLANTATER

Derrel Sims er kanskje en av de mest kjente, og fremste personer på emnet bortførelsesforskning. Han har kommet med fantastiske påstander om sine oppdagelser, som inkluderer kirurgisk fjerning av mange forskjellige fremmedlegemer fra kroppene til personer som har vært bortført. Det er påstått at disse fremmedlegemene ble kirurgisk implantert da de ble bortført!

Dette er et referat fra et intervju på BUFORA-konferansen i Sheffield, England i 1997, der han fikk vist frem sin koffert full av forskjellige implantater.
Oversatt av Kenneth Andersen

I 1995 opererte et legeteam ut fire implantater fra fire forskjellige personer som hadde vært bortført. Den ene personen tok kontakt med Sims etter å ha sett ham i et TV. program. Hun fortalte at hun hadde bortførelsesopplevelser, og at hun kanskje hadde bevis!! Hun hadde også tatt røntgenbilder av området der noe hadde blitt implantert i henne. Sims så på røntgenbildene, og antok at det var en bøyd, knekt nål hun hadde tråkket på. Men hun hadde også kopi av en legejournal hvor det sto at objektet var blitt kirurgisk implantert. Derrell Sims ble interessert!!

Han studerte denne saken i fem år. Så kom en ny sak. En mann hadde et objekt på oversiden av hånden. Begge personene hadde et bevist minne om en god del av opplevelsen da objektene ble implantert. Begge personene ble satt opp til operasjon med Dr. Leir, en kirurg fra Sør California. Og han skulle utføre den gratis sammen med en annen lege. Den 19. august ble begge personene operert vellykket. Legene oppdaget at begge objektene ikke bare var metalliske, men omsluttet av biologisk materiale! Det ble siden funnet ut etter to separate patologirapporter, at denne biologiske innkapslingen var unik! Og gale typer av nerveceller var rundt objektene. Disse nervecellene så ut som de kom ut fra den biologiske delen. Legene trodde også at denne biologiske innkapslingen var et produkt av kroppens immunforsvar. Ingen inflammasjon viste seg derimot på noen av de syv operasjonene som hadde blitt utført til dato (1997).

Andre gangen Sims sitt team befant seg i en lignende operasjon, var de langt bedre forberedt på opera- sjonen, operasjonsmessig og med videofilming. De første to objektene hadde en

vitenskapelig analyse- kostnad på over $50.000,-. I teamet har han også ingeniører som undersøker om objektene har en signatur av noe slag, elektromagnetisk el. lignende. De håper på å komme frem til en slags testing som kan utføres i fremtidige operasjoner, mens de fremdeles befinner seg i personene for å se om det er en signatur som kommer ut.

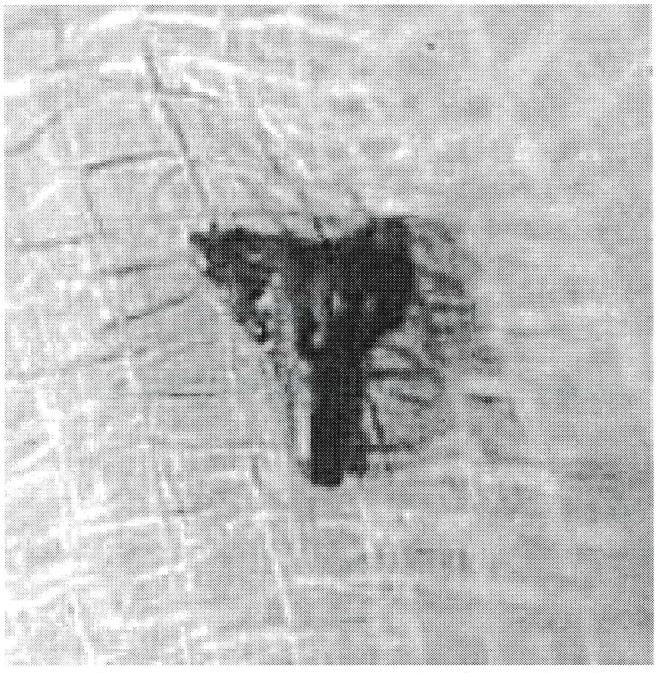

Disse objektene varierer i størrelse fra små splinter, til størrelser som små valnøtter. Noen prøver har Sims også levert til forskjellige laboratorier for grundige undersøkelser. Et objekt som hadde vært runden i laboratoriene, var formet som en perfekt T, **(se bildet over)** med en krystallinsk overflate rundt midten. Grundig røntgenfotografering og kvalitets-analyse har blitt utført, og vitenskapsfolkene ble overasket over hva de fant ut. For å bevare integriteten av eksperimentene ble opprinnelsen, og historien, totalt ukjent for disse vitenskapsmennene. De oppdaget at det var elleve forskjellige elementer omsluttende det metalliske objektet. De utførte også skanning i elektronmikroskop, og noen veldig fine fotografier ble tatt. Og de oppdaget flere avvikende uregelmessigheter som de var uforstående til!

Disse testene ble utført av en gruppe på "Los Alamos Senter", som anbefalte at objektet ble sendt videre til testing og analysering på "New Mexico Technology" forskningsenter. Der ble det utført testing som er dokumentert i en 100- siders rapport. Artikler er på Internett av National Institute for the Discovery of Science. De har den generelle informasjonen om testene fra Los Alamos og New Mexico Tech.

Dette vil [er kommet ut] i bokform av Sims selv. Et katalogisert vitenskapelig nettsted er også opprettet, som vil være tilgjengelig for bestemte vitenskaps-folk. Disse vil være skeptikere, ikke "debunkers", og UFO-forskere vil følge deres fremgang. De vil ikke få lov å forstyrre forskningen, men vil bare se til at forskningen, bevismaterialet og testene blir utført korrekt.

UFO-forskerne blir da en overvåkningskomite. Hver separate avdeling av informasjonen- det såkalte "Roswell objektet",-objekter som ser ut til å være fremmed i den menneskelige organisme,- "glasset" som Sims-teamet har, som har et såkalt "alien" liknende avtrykk av hender, blir også studert av forskere. Etter hvert som testene blir ferdige, blir de å finne som vitenskaplige referater, skrevet av skeptikere[for nøytralitetens skyld].
Personene som har hatt disse implantatene, har et klart minne av noen av hendelsene som hendte dem da de fikk implantatene. En person, en mann, husker tilbake da han var 6. år gammel, at han ble vekket midt på natten. Han drømte ikke! Han gikk uten- dørs, og så flere UFOer og lys på himmelen. Han gikk videre ut på jordet, [han bodde på en gård] tittende opp på disse UFOene, sterkt undrende som en seks år gammel gutt ville gjøre. Han fortalte videre at en ball av lys, på størrelse med en kurvball, kom ned på jordet der han befant seg. "Ballen" begynte så å spinne sakte, og han følte han ikke skulle vært der! Han snur seg rundt, og begynner å løpe bort idet objektet eksploderer, og et fragment av det treffer hånden hans, [og blir værende der]

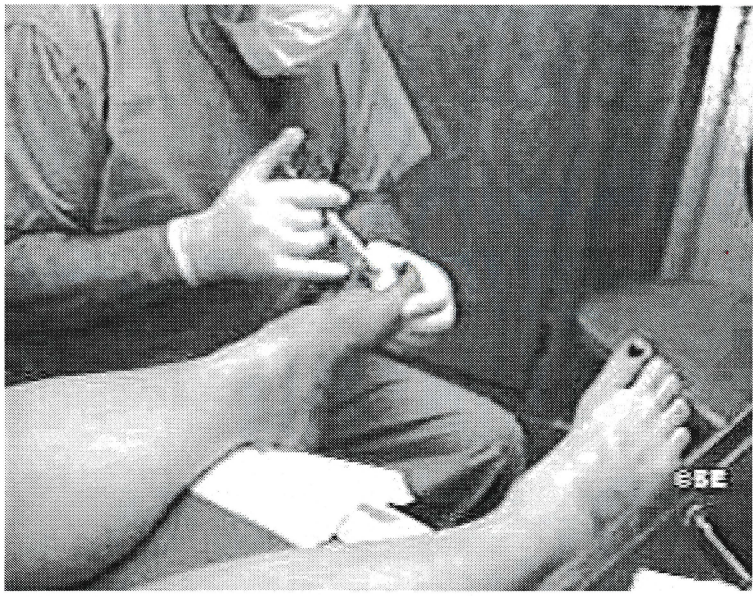

Det er dette objektet teamet til Sims har operert ut 41 år senere! De biokjemiske analysene av objektet viste ingen tegn til inflammasjon som man vanligvis finner rundt fremmedlegemer i kroppen, spesielt etter den lange tiden som var forløpt. Kvelden før objektet skulle opereres ut, ringte Sims til Dr. Leir som skulle forestå operasjonen, og fortalte ham at noe kommer til å bli virkelig viktig! "Hvis jeg ikke forteller deg dette i forkant, så er det ingen som kommer til å tro det, inkludert deg selv."!! Hvis vi finner ut at disse objektene er relatert til "Alien" opplevelsen, da finner vi ingen tegn på inflammasjon rundt objektet. Dr. Lear svarte da at han i sin 30-årige legekarriere, ikke hadde sett noe fremmedlegeme i en kropp, uten at det var en inflammasjonsreaksjon til objektene. Sims sa så videre at ikke bare finner dere fravær av inflammasjonstegn, men også at objektet har nerveceller på feil sted.

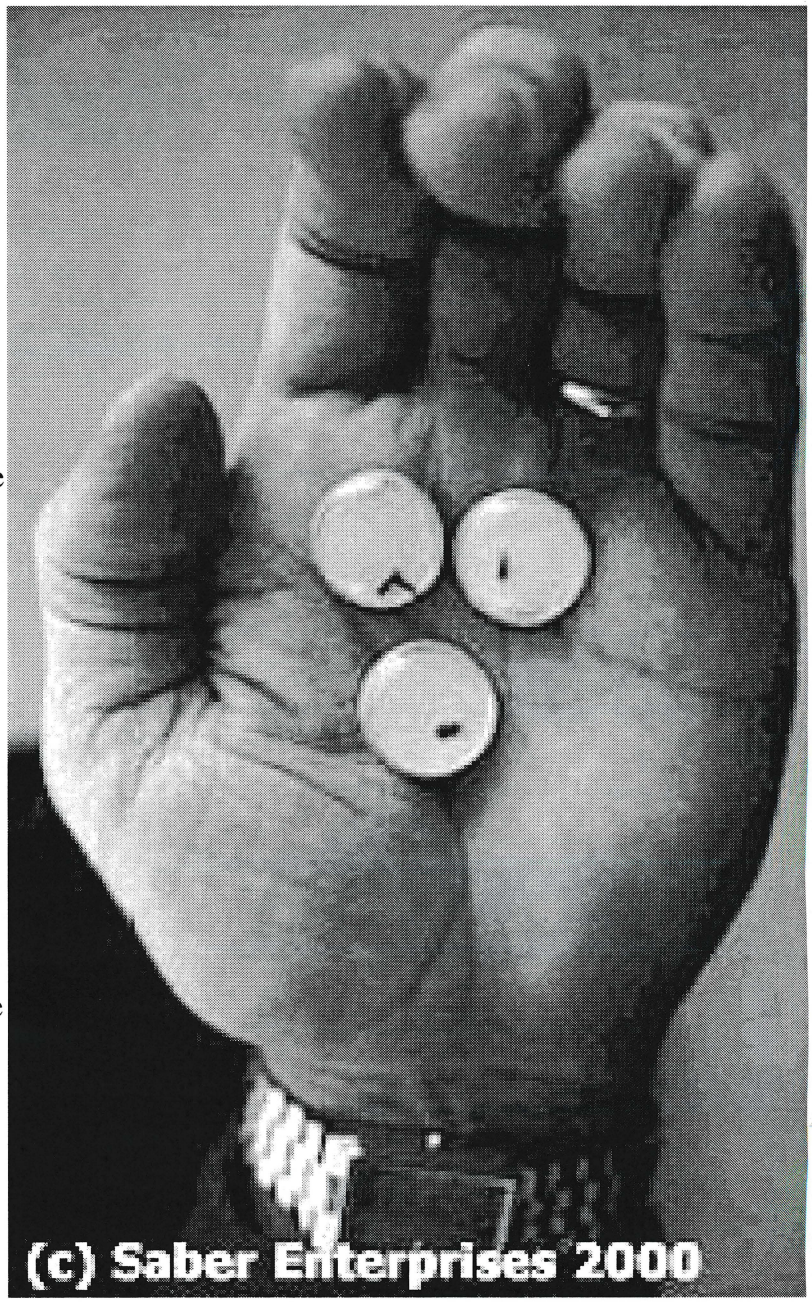

Etter operasjonen, og i to patologirapporter fra to forsjellige patologer, som begge sa at det ikke var noe tegn til inflammasjon, og de gale nervecellene var tilstede! Nervecellene var de som vanligvis er tilstede i overflaten av huden. Dette indikerte en mulighet til hvordan det kan hende, hvis det var "alien", og det er ikke noe bevis for det, enda mange personer som har vært bortførte, har disse skrapemerkene på kroppen. For de fleste er dette bare et merke, men for en dematolog", er det mye mer konkret, da er det en hudprøve! Disse sårene ser ut som om de er etset eller brent inn i huden.

En rekke videoer om kirurgisk fjerning av implantater har Sims-teamet laget, og arbeidet hans fortsetter videre.....
Kilde: Jonatan Downes, England.

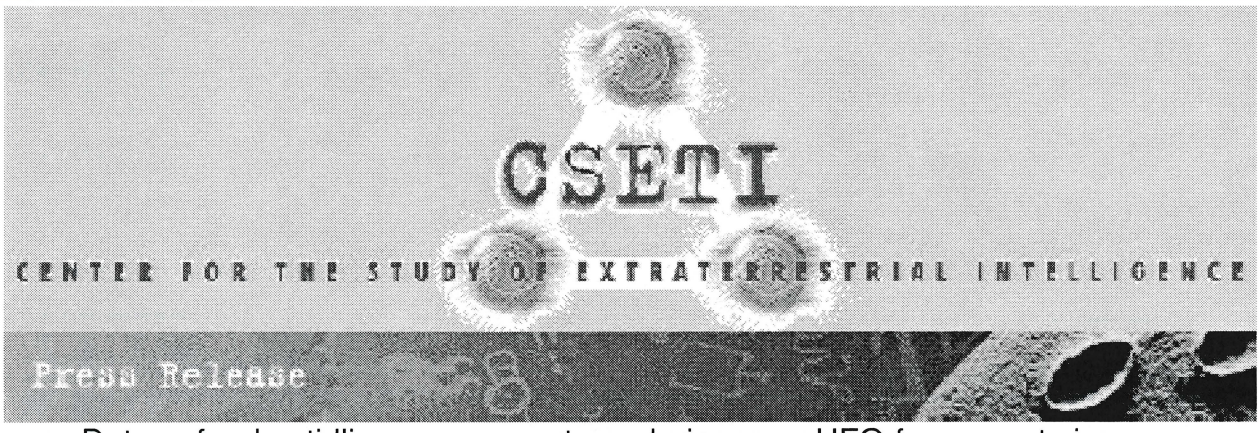

Datoen for den tidligere annonserte avsløringen av UFO-fenomenet gjennom åpne høringer er nå endelig fastsatt.
Datoen for evenementet vil være den 9.mai 2001 og vil finne sted i The National Press Club, Washington D.C., USA

NOEN RAPPORTER FRA UFO-NORGES RAPPORTBASE

Gjengitt med tillatelse fra UFO-Norge

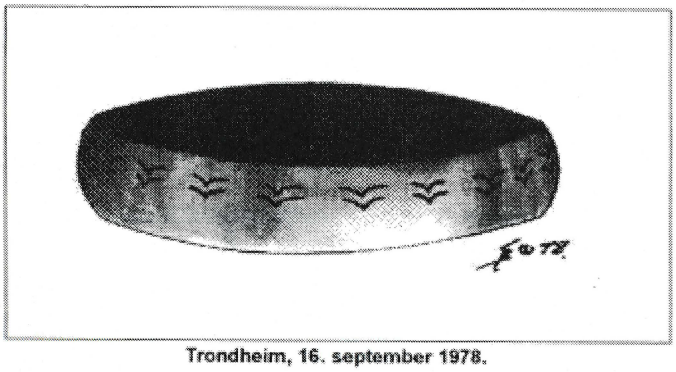

Trondheim, 16. september 1978.

Trondheim
Dato: 16. september 1978
Tidspunkt: Om ettermiddagen
Varighet: 20-25 sekunder
Farge: Blågrå
Lyd: Lydløst
Type: DD - Objekt som lignet et "kjempebildekk" sett fra siden

Vi forflytter oss til 1978 og Trondheim. Gerd Lillian Røkke Nilsen (45) og hennes mann Rolf Nilsen opplevde noe spesielt denne septemberkvelden:

"Det var om ettermiddagen, den 16. september 1978, jeg var nettopp kommet hjem fra Mallorca og var i ferd med å henge opp klesvasken etter ferieturen. Klesstativet står slik at jeg har fri sikt utover fjorden i retning Stjørdal i øst og mot haugen i vest der jeg bor.

Til min store forbauselse oppdaget jeg plutselig et merkelig objekt på himmelen, og ropte høyt og iltert på min mann. Jeg var livredd for ikke å få et øyenvitne til mitt livs største øyeblikk, nemlig oppdagelsen av et UFO! Kjempestort kom objektet mot meg, i svært lav høyde (jeg bor vel 100 meter over havet), og min mann nådde fram og fikk sett UFOet sammen med meg. Jeg ble ikke redd; det var så spesielt og så spennende at nettopp jeg skulle få se en slik stor opplevelse som det er å få se et enormt UFO. Min mann mente den måtte være på størrelse med en fotballbane. Den fòr fort forbi og det hele var over i løpet av 20-25 sekunder.

Fargen var blågrå som røyk og objektet hadde form som et bildekk set fra siden (se tegning). Overflaten var helt slett og hadde ingen utspring; hverken vinger, dører, kroker, muttere eller hjul var å se. På overflaten var det noe som lignet kamuflasjemerker, så de ut som glass eller vinduer og var helt sorte. Hele objektet hadde samme farge som skyene omkring. Det var lydløst og uten synlige lys.

Jeg kan ikke huske at det var vind på bakken, men skyene beveget seg i stor hastighet fra vest mot øst. UFOet fløy i motsatt retning, fra øst mot vest, fra Stjørdal mot Trolla (og Trondheim). Den forsvant over haugen vestover, der vi ikke har noen utsikt."

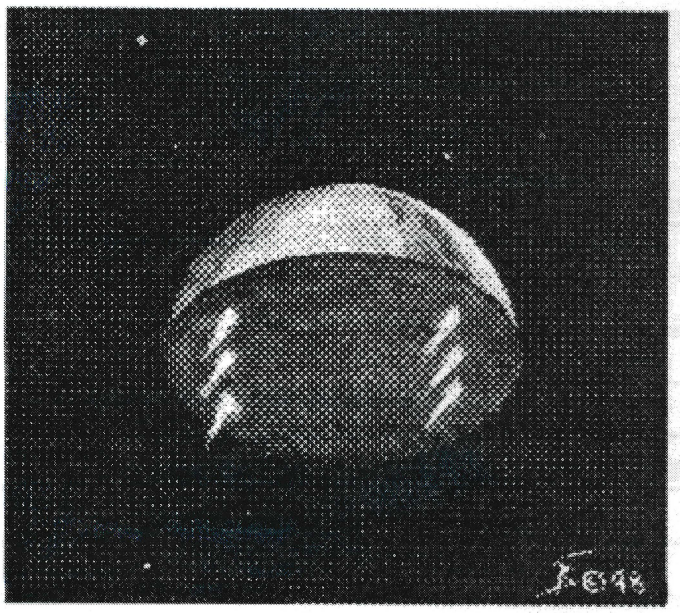

Linnom i Slagen utenfor Tønsberg
Dato: Høsten 1943
Tidspunkt: Om kvelden
Varighet: -
Farge: -
Lyd: -
Type: Tallerkenformet gjenstand om natten

Pensjonist Andreas B. Brekke, den gang 18 år, hadde en høstkveld under Den andre verdenskrig en opplevelse som han har husket siden: "Jeg var på vei hjem og hadde akkurat passert Linom i Slagen. Stjernehimmelen lyste over meg og var slik den bare kan være uten luftforurensninger. Da oppdaget jeg plutselig en stor mørk "ting" i luften som fløy i retning mot der jeg befant meg. Den kom fra sydvest og hadde kurs mot nordvest. Hastigheten var jevn og svært høy, vesentlig høyere enn datidens jagerfly. Høyden over bakken anslo jeg til å være 1000 til 2000 meter. Ved første øyekast ble jeg svært overrasket; var ukonsentrert og kan i ettertid ikke beskrive "tingen" som noe annet enn en mørk masse mot stjernehimmelen.

Da gjenstanden var rett over meg så jeg at den var sirkelrund og hadde tre, fire eller fem "stikkflammer" på hver side. Det var lik avstand mellom "stikkflammene". Disse kunne ikke observeres når jeg oppdaget objektet og de forsvant umiddelbart etter at det passerte meg!

I det gjenstanden fjernet seg mot nordvest kunne jeg observere en kuppel over et flatt underlag. Etter den første overraskelsen vil jeg påstå at jeg var konsentrert med hensyn til å observere objektet i fase to og tre."

Brekke sammenligner objektets relative størrelse med fullmånens og mener at han så et luftfartøy. Det var vindstille, Månen var ikke oppe.

Dato: En søndag i september 1998
Tidspunkt: Ca. kl.22:45
Varighet: Ca. 5 min.
Farge: Gråsvart
Lyd: Ingen
Type: -

Tove og Steinar Eek bor i Askim. De har sendt oss rapport om denne observasjonen fra 1998. Tove forteller om opplevelsen denne søndagskvelden i september: -Jeg så først en stor "stjerne". Etter noen sekunder vokste den og ble omtrent 8-10 ganger større. Hvor lang tid det gikk fra vi fikk øye på "stjernen" og til denne gjenstanden befinner seg rett over oss, har vi ingen formening om. Vi ble stående og se. Ca. 75-100 meter over oss passerte gjenstanden.

Den var flat under og oval eller kuppelformet på oversiden, holdt sakte fart og var lydløs. Det lyste gult i "vinduene" langs siden av gjenstanden, men vi kunne ikke se noen personer innenfor. I nedre kant av gjenstanden var det runde, orange lys. Under fartøyet var det ingen lys å se. Da det hadde passert oss, forsvant det.

Tove fortsetter: -Dette var en så stor opplevelse at det var vanskelig å få det ned på papiret. Etterpå tegnet vi

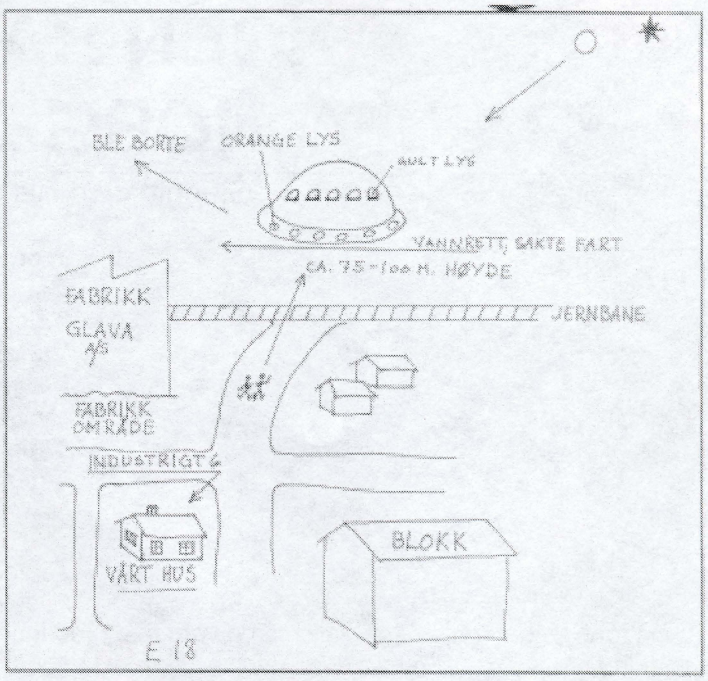

hver vår tegning av fartøyet, med alle detaljer, klokkeslett og dato. Det rare er at disse tegningene er sporløst forsvunnet. Vi kan ikke finne dem noe sted. Jeg har laget en ny tegning, men datoen er umulig å huske. Ut over det glemmer jeg aldri hva jeg så.

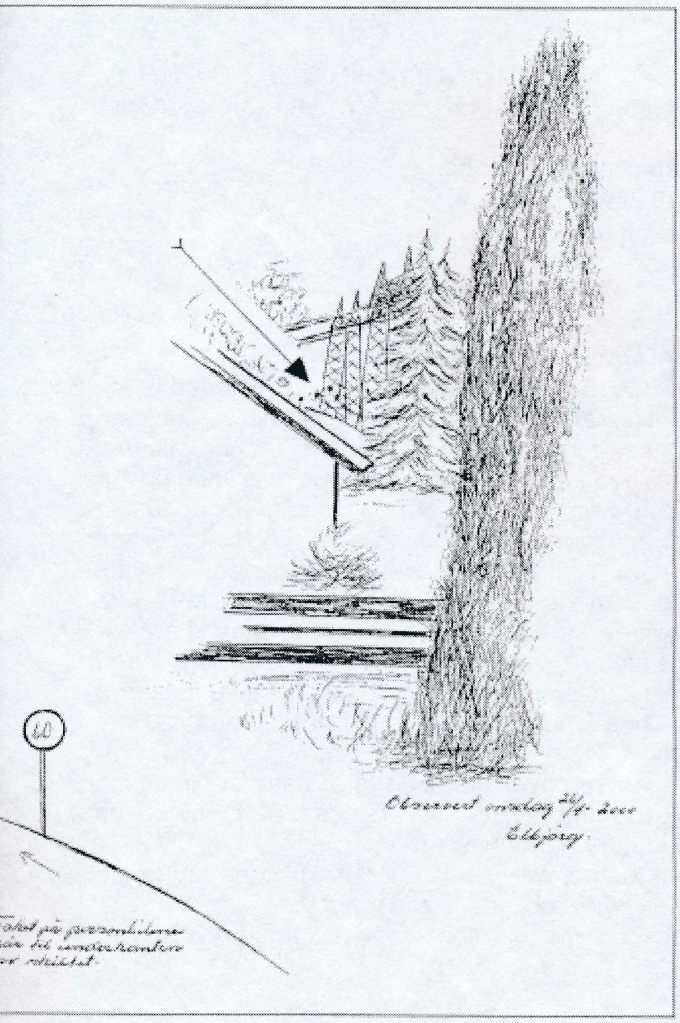

Dato: Onsdag 26. april 2000.
Tidspunkt: Mellom 22:40 og 22:45.
Varighet: Ca. 30 sek.
Farge: Rødt og grønt lys.
Lyd: Ingen.
Type: NL.

Denne observasjonen ble gjort av Elbjørg Fjeldberg som oppdaget lysene helt tilfeldig. Det var tre svært sterke røde lys med korona. Lyset i midten var litt høyere enn de to andre, og alle tre stod helt stille i flere sekunder. Plutselig skiftet lyset i midten fra rødt til grønt. Lyset begynte da å bevege seg, og ble borte i samme retning som den bilene kjører.

Elbjørg fulgte med i flere dager etter denne observasjonen for å få bekreftet eller avkreftet om det kunne ha vært en bil med bremselysene på. Hun mener lysene stod for høyt over veien til dette, og legger til at lysstyrken på lysene ikke kunne sammenlignes med vanlige billys.
Vanligvis lyser bilene opp trafikkskiltet like under og til høyre for de tre lysene, noe vitnet ikke registrerte under observasjonen.

Avstanden til lysene ble anslått til 250-300 meter.

UFO'ENES GUDFAR

WENDELLE C STEVENS

FIRE TI-ÅR MED UFO-FORSKNING FREM I LYSET!

Magasinet Alien Encounters har i en eksklusiv artikkel sett nærmere på arbeidet til *Wendelle Stevens* - denne veteranen av en UFO-forsker, som sannsynligvis besitter flere originale UFO-fotografier i sin samling enn noen andre i verden! I denne artikkelen lar han seg lokke til å snakke åpent ut om hva han har avdekket i løpet av alle disse årene...

Kilde: magasinet Alien Encounters
Oversettelse: Signe H. Einseth

På UFO-konferansen i Laughlin, Nevada i januar 1998 ga forskere fra hele verden sin hyllest til Wendelle Stevens - veteranen, som har drevet aktiv UFO-etterforskning i nesten 40 år. Denne internasjonalt anerkjente personen er kanskje mest av alt kjent for å besitte den største privateide samling i verden av UFO-fotografier.

Dette enorme arkivet, som inneholder over 3000 bilder, er hyppig benyttet i filmer og TV-programmer, i tillegg til at det danner kjernen i verdens største visuelle UFO-database. Stevens er også viden kjent for sin grundige etterforskning innenfor det utfordrende, provoserende og ofte meget kontroversielle område av menneskelig/ alien kontakt, et tema som mange vanlige forskere anser for «to hot» til å håndtere.

I løpet av flere ti-år har Stevens etterforsket et imponerende antall av 115 (etthundredeogfemten!) individuelle tilfeller av kontakter med utenomjordiske. Stevens etterforsker kun kontaktsaker som kan backes opp av store mengder understøttende bevis, og han insisterer alltid på at det skal foreligge fotografi av gjeldende UFO. I de fleste saker han har etterforsket, vedvarer kontakten med de utenomjordiske over en lengre tidsperiode, noen ganger over mange år.

Stevens mener informasjonen som er innsamlet fra kontaktpersonene kan kaste nytt lys over UFO-fenomenets mysterium, fordi det gir oss en direkte og enestående mulighet til å oppdage den mulige opprinnelsen til de utenomjordiske , og deres agendaer.

Det var Stevens uopphørlige søken etter ypperlige UFO-bilder som i 1976 ledet ham til Sveits, der han etterforsket den mest berømte og kontroversielle kontaktsaken i UFO-logiens historie; Eduard «Billy» Meier-saken. Den fattige, enarmede bonden, som påsto å ha pågående kontakt med utenomjordiske fra stjernesystemet Pleiadene, og som understøttet sin påstand med usedvanlige bevis, inkludert ca. 500 dramatiske foto av deres fartøyer i klart dagslys, - de beste fotos tatt noen sinne over en 50-årsperiode med forskning.

Stevens karriere som fulltids UFO-forsker startet da han forlot det amerikanske luftforsvaret i 1963, og gikk av etter 23 års aktiv tjeneste som oberstløytnant. Men det var mens han fremdeles var i luftforsvaret at Stevens opplevde en serie usedvanlige hendelser, som endret kursen på livet hans. Rett etter andre verdenskrig ble Stevens satt på et oppdrag gjennom «Air Technical Intelligence Center» ved Wright Field, Dayton, Ohio, - hvilket på den tiden også var hovedsetet for UFO-forskningsprosjektene Sign, Grudge og senere Blue Book. Stevens arbeid, som involverte analyse av blåkopier av høyt fremskreden luftfartsteknologi erobret fra tyskerne under krigen, innebar top-secret sikkerhetsklarering.

PRIVILIGERT AKSESS

Stevens ble senere sent til Alaska, for å overvåke installasjon av spesialutstyr ombord i B29 bombefly. Den hemmelige agendaen bak dette oppdraget var imidlertid å etterforske og registrere den avvikende/ anomale luftaktiviteten som forekom i dette området. «De så etter mystiske flyvende objekter, kjent som «fire-balls» eller «foo-fighters», forklarte han, «hvilket piloter hadde rapportert om gjennom hele krigen. Bombeflyene ble utstyrt med alt det nyeste elektroniske målingsutstyr som fantes, og ble fullpakket med bilde- og filmkameraer. På denne tiden var folk delte i meningen hvorvidt disse objektene virkelig var en slags hemmelig teknologi, eller representerte noe totalt ikke-jordisk».

Stevens fikk aldri tilgang til den eksponerte filmen. Den ble umiddelbart forseglet og sendt til Washington. Men de forbløffende beskrivelsene fra erfarne piloter overbeviste ham allikevel en gang for alle om at det de hadde møtt der ute ikke kunne være fra denne verden.

«Ved ett tilfelle,» sier Stevens, «nærmet en diskos-formet UFO seg et B 29 bombefly rett i front, reverserte så, og forflyttet seg i neste øyeblikk til vingespissen, og forble der i 6 minutter. Pilotene rapporterte hyppig om diskos-formede fartøyer stående på pakkisen. Diskosene lettet og fløy av gårde når flyene nærmet seg. De var større enn B 29 bombeflyene, og de ble noen ganger observert mens de gikk ned i vannet, eller dukket opp fra det. Bombeflyene ble fulgt i hastigheter opp til 2000 km/t, mens vi den gang fremdeles ikke hadde noe som kunne gå raskere enn 1 mach.»

Stevens insisterte på å få se bildene, men ble fortalt rett ut at hans sikkerhetsklarering ikke var høy nok, og hvis han ønsket å forfølge sin forespørsel kunne han bare gjøre dette utenfor de offisielle kanalene.
«Slik startet mitt liv som etterforsker etter at jeg forlot Luftforsvaret. Jeg begynte å ta vare på hver eneste presseartikkel som var trykket om UFOer. Deretter skrev jeg til personer som var involvert, og ba om kopier av fotografiene de hadde tatt - noe jeg har fortsatt med til denne dag.»

UFO-FOTOGRAFIER - SOLIDE BEVIS?

Wendelle Stevens har forbløffet tusenvis av mennesker på UFO-sammenkomster rundt omkring i verden med sin samling av UFO-fotografier som kan ta pusten fra en. Publikum er vanligvis sjokkerte over å se så mange klare og tydelige dagslysbilder av alien-lignende fartøyer. Men selv om bildene er imponerende, i hvilken grad representerer de solide bevis for utenomjordisk intelligens? Stevens er den første til å innrømme at det er lett å forfalske fotografier.

«Før computerne kom på markedet, var fotoanalysen begrenset til bruk av forstørrende glass, og kjempeforstørrelser i stor stil.» Stevens, som etter å ha studert fotoer i årtier har blitt litt av en ekspert, forklarer at til og med disse grunnleggende teknikkene kan eliminere mange kjente metoder for forfalskning, i prinsippet montering og dobbelteksponering. Av de 3000 UFO-fotografiene Stevens besitter i sin samling, har han kun vært i stand til å levere rundt 100 til utførlig computeranalyse, på grunn av uoverkommelig høye kostnader. Av finansielle grunner alene, var Stevens og hans samarbeidspartnere Lee og Brit Elders, kun i stand til å få sendt inn 4 av de 500 Meier-bildene til en særdeles grundig og gjennomgående/ uttømmende analyse.

«Hvis vi kunne få fastslått med hundre prosent sikkerhet at minst ett av dem var ekte,» sier Stevens, «ville vi være i stand til å bevise at noe helt klart hadde skjedd med Meier. Til slutt passerte alle 4 bildene testene. Vi strakk oss enormt langt for å få disse bildene testet, og mange elektroniske firmaer utførte pionerprosesser på fotografiene, prosesser som fremdeles benyttes i dag. Ved analyse er det mulig å eliminere alle kjente nåværende forfalskningsteknikker, med unntak av en modell i naturlig størrelse. Men, det fins selvsagt ingen prosess som kan bevise at det er et fotografi av et utenomjordisk fartøy.»

BEVIS PÅ NAZI-UFO'ER?

En del av Stevens arbeid ved Air Technical Intelligence Center, var å studere innovativ luftteknikk og utvikling fra andre land, inkludert de forbløffende tekniske fremskrittene gjort av nazistene. Mens han arbeidet her, påstår Stevens å ha ett et kart over Tyskland som var markert med ni Saturn-formede symboler. Uten å vite hvordan denne informasjonen korrelerte til saken, makulerte han kartet.
Tretti år senere fant Stevens ut gjennom Vladimir Trazisisky - en pensjonert bulgarsk etterretningsagent - at disse symbolene indikerte hvor nazistene hadde lokalisert sine senter for moderne teknisk forskning. Trazisisky hadde sett en av de to 16mm tekniske filmene som hadde overlevd krigen. Disse filmene viste detaljer fra nazistenes hemmelige V7 våpenprogram,

som, i følge Stevens og andre forskere er beviset på at nazistene hadde utviklet avansert teknologi, tilstrekkelig fremskreden til å bygge flyvende diskoser.

«På slutten av krigen hadde nazistene ni hemmelige forskningsanlegg, hvor de bygget to typer disker: det minste «Vril»-fartøyet, og den mye større «Haunebu». Begge disse ble drevet ved hjelp av et «null-gravitasjonsfelt». I test-flyvninger steg disse fartøyene 60.000 fot på kun seks og et halvt minutt, hvilket radikalt overgikk hva de alliertes fly kunne utføre.»

Så merkelig det enn høres, så påstår Stevens at disse fartøyene ble brukt kun en gang mot de allierte, der de uten sidestykke fullstendig utmanøvrerte et bombeflyraid på 800 fly over Tyskland, og skjøt ned 200 bombefly i løpet av en natt. Men tilsynelatende hadde utviklingen kommet for sent til å redde Det tredje riket, og nazistene besluttet at det var bedre å forsøke å benytte denne teknologien etter krigen, i et forsøk på å etablere et Fjerde rike. Stevens mener at på tross av usedvanlige forsiktighetsregler fra nazistenes side, gjennom å ødelegge både forskningsanlegg og alle eksisterende bevis, så klarte både russerne og amerikanerne å kapre både arbeidstegninger og nok vitenskapsmenn til å grunnlegge sine egne flyvende diskos-program.

JORDISKE UFOER

Gitt betydelige bevis for at visse grener innenfor regjeringen i hemmelighet har bygget flygende diskos-formede fartøy, blir spørsmålet hvor mange UFO-observasjoner verden rundt er utenomjordiske, og hvor mange representerer vår egen oppfinnsomhet? Stevens mening om dette temaet ble endret etter private samtaler med Stan Deyo - en «skyggefigur» som påstår å være ledende konsulent i området-gravitasjonsbaserte fremdriftssystemer.

"Jeg møtte Deyo første gang da han kom til Laughlin-konferansen for å holde foredrag," forklarer Stevens. "Han er en meget suksessfull forsker innen utvikling og konstruksjon av gravitasjonsbaserte fremdrifts-systemer, og arbeider for den amerikanske regjeringen som konsulent på ulike steder, inkludert den notoriske basen i Pine Gap, Australia." Her mener Stevens at både England, Frankrike, Vest Tyskland og USA deler en hemmelig base, for å bygge og teste denne fantastiske UFO teknologien.

"Jeg var målløs da Deyo informerte meg om at han var sikker på at rundt 40% av alle UFO-observasjoner kan tilskrives jordisk produserte fartøyer, og er observert av uinformerte vitner. Han påsto at USA hadde ett funksjonelt fartøy av denne typen allerede så tidlig som i 1958, og fløy kaprede tyske disker før den tid. Jeg spurte Deyo hvordan de kunne holde noe som dette skjult så lenge, og han svarte at for det første hadde autoritetene som var ansvarlige for disse programmene sin en egen kommandolinje - de var ikke ansvarlig overfor noen, unntatt seg selv. For det andre, var alle de ansatte karrierepersoner, og bokstavelig talt ansatt i jobben på livstid. Denne jobben var ikke noe du kunne forlate. For det tredje var incentivene uhyre store, og straffen var permanent."

AVSLØRINGEN FRA AREA 51

På spørsmålet om hvor suksessrik det amerikanske militæret har vært i sine bestrebelser på å reversere/ kopiere utenomjordisk teknologi, svarer Stevens: "En god venn av meg var flysimulator-ingeniør på Area 51. Hans jobb var å trene piloter til å fly spionflyet SR-71, samt «Stealth'en». Han bygget også simulatorer for å trene piloter til å fly spesielt diskos-formede fly som ikke er offisielt identifisert ennå.

"Pilotene trenet i disse hele tiden, det er ganske mange av dem. Men de diskene flyr kun i atmosfæren, ikke i verdensrommet. Disse er jordisk produserte fartøy som bruker nyskapende teknologi, tilpasset fra utenomjordiske kilder og som kan flyte på gravitasjonen." Stevens påstår at hans venn har informert ham om at bestrebelsene med å reversere utenomjordisk teknologi har vært kraftig begrenset på grunn av spesielle problemer. "Ett av hovedproblemene kommer av det faktum at alt materialet er så totalt forskjellig. Det er som om en primitiv stamme skulle prøve å lage ett kjøleskap fra bunnen av. Selv om de skjønte prinsippene, ville de måtte utvikle seg gjennom mange trinn for å nå stadiet der de klarte å lage materialet." Det andre problemet, påstår han, er å arbeide på en slik måte at man bygger bro mellom gapet over den måten de utenomjordiske angivelig kontrollerer fartøyets bevegelser på, hvilket Stevens hevder involverer en form for "spesielt trenet mentalt input."

"Det er to utenomjordiske som kan, og flyr disse diskene," påstår Stevens, "men de har ennå ikke klart å trene menneskelige piloter til å fly dem, fordi det kreves et betydelig omfang av mentalt input eller kontroll, hvilket mennesker ennå ikke har klart å oppnå. Som en konsekvens av dette, har ingeniørene forsøkt å tilpasse denne mentale input på en slik måte at mennesker kan bruke denne teknologien."

KONTAKTTILFELLER

Det å etterforske saker der individer påstår å ha tett kontakt med utenomjordiske, plasserer de fleste etterforskere i ett nesten tabuområde. Grunnen til at kontaktfenomenet generelt forblir et slik kontroversielt tema, er fordi vi psykologisk reagerer med en automatisk refleks, basert på tidligere viten og hvordan vårt tankesett er sammensatt. Det er stor mangel på tilgang til korrekt fremforsket informasjon om temaet, fordi området har blitt bevisst og systematisk latterliggjort av CIA under 50-tallet. Mange av påstandene gjort av tidlige kontakter, slik som Adamski, ble eksponert som regelrett tull. Kjennetegnet på kontaktpersoner ble at de krydrer visse minner med fantasier og bedrag.

"Av de ca. 115 kontakttilfellene jeg har undersøkt", sier Stevens, "der alle av dem involverer at kontaktpersonen har tatt bilder av fartøyet, og ofte har vedvarende kontakt over en lengre periode, og der de utenomjordiske enten har lært personens språk, eller snakket til vedkommende telepatisk på dette språket, har jeg konkludert med at det er kun to utenomjordiske grupper som synes å komme fra to helt bestemte områder, og som har opprettholdt en langvarig interesse for menneskeheten. De andre 98% kommer fra forskjellige steder, har forskjellige agendaer, forskjellig morfologi, språk, teknologi, og kan plasseres i en tredje felleskategori".

Stevens tror at disse to tilbakevendende grupper kan deles mellom de menneskelignende utenomjordiske som kommer fra stjernesystemet Pleiadene, og en større gruppe av små humanoide utenomjordiske, vanligvis kalt de grå - med en spesiell gruppe kalt Reticulums, med opphav fra en av tvillingstjernene i Reticulum-systemet (Zeta 1 Reticulum). Vesener fra dette systemet var ansvarlig for bortføringen av Barney og Betty Hill, og den 5 dager lange bortføringen av Travis Walton, samt det mindre kjente tilfellet William Herrman.

Betty Hill ble vist ett tredimensjonalt stjernekart av en av de utenomjordiske da hun spurte vesenet hvor de kom fra. Da dette ble nøyaktig rekonstruert fra hennes hukommelse, viste det seg at de utenomjordiske kom fra Reticulums tvillingstjernesystem. På samme måte ble Herrman faktisk fortalt av de utenomjordiske at de kom fra den tredje planeten fra den stjernen vi kaller Zeta 1 Reticulum da han først gang ble bortført i 1977. Enda mer overraskende var erkjennelsen fra disse vesenene, om at de tidligere hadde plukket opp to 18 år gammel mennesker, men p.g.a. uheldig publisitet omkring Hill-bortføringen, hadde måttet stanse sin aktivitet for en tid.

KONTAKTTILFELLET WILLIAM HERRMAN

Stevens diskuterer sin undersøkelse av tilfellet Herrman i sin bok, *UFO Contact from Reticulum*. Den starter med William Herrmans gjentatte UFO-observasjoner omkring hans hjemsted i North Charleston i South Carolina. På den tiden da observasjonene forekom, i 1977, var dette området hjemsted for ett antall militære baser og ett kjernefysisk våpenanlegg.

"Til slutt fikk Herrman en følelse av at UFOen fulgte med ham", sa Stevens. "Når UFOen ble sett over huset hans, gikk han til ett høydepunkt for å observere den med kikkert. Plutselig forsvant den ut av syne, og dukket deretter opp direkte foran ham.

"Forbauset mistet han balansen og begynte å falle. Herrman rapporterte at han ble omsluttet av en stråle av blått lys, som frøs ham i løse luften, og transporterte han inn i fartøyet. Da han fikk tilbake bevisstheten, befant han seg på ett bord og var under undersøkelse".

Herrmann forklarte til Stevens at de utenomjordiske kommuniserte med han direkte. Når han spurte ett spørsmål fikk han svar på engelsk inne i hodet sitt. Han sier at de var vennlige, og at de til og med tok han med på en detaljert omvisning rundt på skipet.

Herrmann påstår at de utenomjordiske fortalte ham at de ville komme tilbake, og etter denne ufrivillige bortføringen oppstod en serie av utvidede kontakter, og kommunikasjon der han ble gitt tallrike "overføringer". Det seneste ble kanalisert til ham, og inkluderte sider med skrevet tekst i ett komplett mystisk alfabet, skjematiske diagrammer av de utenomjordiskes framdriftssystem, og en stor mengde av kompleks teknisk og vitenskapelig informasjon langt over Herrmanns forståelse eller utdanningsnivå, og relatert til temaer han absolutt ikke hadde kjennskap til. ET'ene fra Reticulum informerte Herrmann at grunnen til at deres fartøy gjorde raske, lynsnare rettvinklede manøvre, var for å unngå mulige "radartreff". En forbauset Herrmann lyttet mens de utenomjordiske forklarte hvordan eksponering for en spesiell type eksperimenterende radarer, resulterte i at tre av deres skip mistet kontrollen og krasjet. De hadde forsøkt å forhandle med regjeringen i USA om returnering av kropper og vrak, men dette hadde resultat i at deres utsendte skip hadde blitt skutt på.

Stevens hevder at den radartypen som forårsaket krasjene, var en tidlig prototype av område-overvåkningsradar, som var så kraftig at den kunne steke fugler i flukt, og ble etter hvert oppgitt. Herrmann påstår at de utenomjordiske forklarte at de besøkte jorden i hensikt av vitenskapelig observasjon og studier av alt liv på planeten - ikke bare menneskene. De tok en mengde med biologiske prøver, kartla vår verden, og utførte alle former for geologiske målinger. Ikke overraskende, fordi de i så mange andre kontakttilfeller later til å være dypt bekymret for nivået av forurensning og vår bruk av atomkraft. På tross av at mange vitner, inkludert Herrmanns kone, som så UFOer ved flere anledninger, var reaksjonene fra det ekstremt konservative og religiøse samfunn der Herrman bodde, meget fiendtlig. Det virket som han led mer i hendene på sine medmennesker, enn fra sitt samkvem med utenomjordiske besøkende.
Etter å ha gått offentlig ut med sine påstander, ble han oppsagt fra jobben, avvist av samfunnet, og huset hans brent ned til grunnen.

KONTAKTTILFELLET EDUARD "BILLY" MEIER

Det fantastiske kontakttilfellet Billy Meier, som startet i 1976, er uten tvil det mest kjente og kontroversielle i UFO-logiens historie. Meier påsto at han ble kontaktet av vesener fra Pleiadene, tatt ombord i deres fartøy, reiste gjennom verdensrommet, og ble undervist i en alternativ historie om vår egen planet. Meiers

kontaktnotater fyller flere bind, og er alle blitt oversatt og publisert av Stevens privat, og har totalt splittet UFO-samfunnet angående dens pålitelighet. På tross av det fantastiske i Meiers påstander og den kraftige kritikk disse har mottatt, har ingen til dags dato klart å avvise dem totalt, ei eller ektheten i mange av Meiers UFO-fotografier.

Stevens besøkte Meier ett år etter at kontakten etter sigende hadde startet, og konstaterte raskt at tilfellet krevde en omfattende og langvarig etterforskning. Til slutt, med assistanse av Lee og Brit Elders, hadde Stevens gjort 16 reiser og brukt totalt 81 dager sammen med Meier. Stevens forklarer at grunnen til at hoved-UFO-gruppene ble ekskludert fra etterforskningen, var at han visste at saken ville bli for kompleks og for kostbar å etterforske for organisasjoner som APRO eller MUFON. Etter Stevens erfaring, ville slike grupper bare kunne bruke en helg for å intervjue vitner og manglet alltid tilstrekkelige midler. Ekskluderingen av ledende UFO-grupper i Meier-saken førte sannsynligvis til en god del bitterhet, og ledet mange etterforskere til fullstendig å fordømme saken på stedet. Uansett, Stevens er ikke i tvil om at saken er genuin, og insisterer på at Billy Meier var for fattig til å forfalske et så enormt detaljrikt og langvarig kontakttilfelle.

"Jeg dro dit, og jeg vet hvor fattig han var. Han hadde ingen ressurser, han hadde ett ødelagt kamera og filmen hans var ofte fremskaffet av naboer og venner. Det var også fem andre personer som uavhengig hadde fotografert fartøyet. Det var landingssteder vi kunne undersøke, og på disse stedene vokste gresset forskjellig selv fire år seinere. I tillegg ble fire av fotografiene hans meget grundig analysert og ingen tegn på forfalskning ble oppdaget. Vi kalkulerte størrelsen på objektet han hadde fotografert og de korresponderte nøyaktig med størrelsen av fartøyet han beskrev."

Stevens fikk også analysert en metallbit som Meier hadde fått, og som ble påstått å være av utenomjordisk opprinnelse. "Vitenskapsmennene konkluderte at det var en sjelden blanding av metaller i en krystallinsk tilstand i en gitterform. Resultatet er ekstremt komplisert, men kort fortalt var det ingen indikasjon på at den hadde vært i en smelteform, og at den var blitt laget i en kaldfusjonsprosses, som vi ikke kan utførte her."

Det store mengden av påstander involvert i Meier saken, gjør den til en skremmende sak for en etterforsker. Gary Kinder, forfatteren av *Light Years*, gjorde en meget grundig studie av Meiers bevis, og kom til en lignende konklusjon som andre etterforskere:

Nemlig at den virkelige sannheten om Meiers påstander til syvende og sist var umulig å bevise, verken i den ene eller den andre retningen.

Noen samtidige etterforskere - som er mer åpen til å revurdere Billy Meier saken - mener at hans opplevelser er en bisarr sammensmelting av virkelige utenomjordiske kontakter og komplekst bedrag.

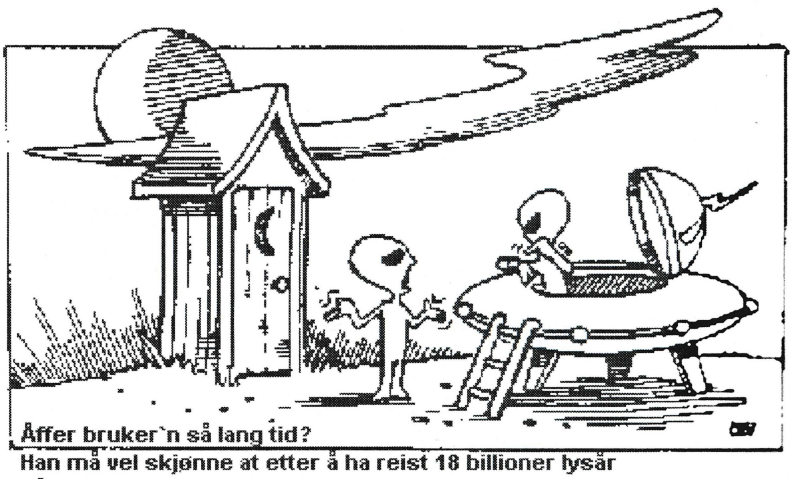

Han må vel skjønne at etter å ha reist 18 billioner lysår så finnes det faktisk andre trengende!!!

UFO ved kirke i England 1999

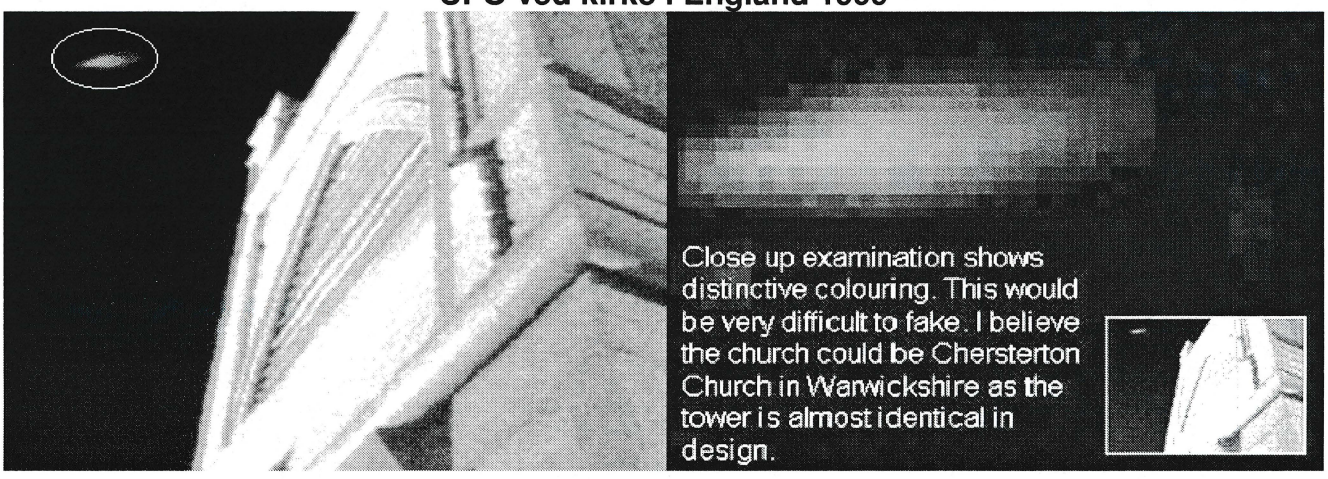

MENNENE I MÅNEN

BLIR VÅR MÅNE BRUKT SOM BASE FOR UTENOMJORDISKE? NYLIG FRIGITTE BILDER FRA ASTROUNAUTER I APOLLO-PROGRAMMET KAN TYDE PÅ AKKURAT DET.

av Pål Aune

I 1961, da J.F.Kennedy *(bildet under)* holdt sin berømte tale om innen ti-årets slutt å bringe et menneske fram til månen, lande på overflaten, eventuelt å sette foten på den, og dernest bringe ham trygt tilbake til Jorden, var de aller fleste eksperter på forskjellige vitenskapelige områder svært skeptiske til at en slik ferd kunne bli til virkelighet. De pekte særlig på USAs teknologiske nivå, som lå godt etter det russiske i denne perioden av den kalde krigen og det oppståtte romkappløpet. Men denne talen førte til et tenke-og ingeniørarbeide uten like, og preget av en voldsom optimisme og vilje, uten like i verdens historie. Nær 500.000 mennesker arbeidet i 1965 for NASA alene, og hvor mange hundretusener som var engasjert som underleverandører er det vanskelig å tallfeste.

Astronautene som ble plukket ut til Apollo-prorammet ble straks gjort til helter før de engang hadde vært ute i rommet. De hadde som pionerer en adskillig større andel i utviklingen av programmet enn for eksempel i utviklingen av romfergen. Alle var nybegynnere, og alt måtte læres fra bunnen av. Alle deltagendes sinn var åpent for nye ideer. Ord som "umulig" fantes ikke i NASAs vokabular. Og fremskrittene kom raskt. Både Mercury og Gemini-programmene ble store suksesser. Så da Apollo-programmet startet hadde man høstet drøssevis av erfaringer, noen dårlige men flest gode, og hadde dermed en solid plattform å bygge videre på.

Apollo-programmet gikk trinnvis fremover, med først å kunne komme seg ut i rommet på en sikker måte med den mye større romfarkosten enn de tidligere Mercury og Gemini-fartøyene. Dernest fulgte øvelser med frakobling og sammenkoblinger mellom kapsel og månelander i bane rundt Jorden. Så fulgte ferder til månen, men uten landinger foreløpig. Først skulle ytterligere trening i bane rundt månen fullføres. Men endelig, den 20.juli 1969 landet månemodulen Eagle i Stillhetens Hav og meldte tilbake til en verden som holdt pusten at "Houston, the Eagle has landed". Mannskapet på Apollo 11, Neil Armstrong *(bildet over),* Edwin"Buzz" Aldrin og Michael Collins, som svevde alene i Columbia over måneoverflaten, skrev seg straks inn i menneskehetens historie som grenseflyttere i samme ånd som Cristopher Colombus og Charles Lindbergh. Og nye høyder skulle komme da Neil Armstrong, fire timer etter landingen, klatret ned stigen

på Eagle og satte foten på månen med ordene "dette er et lite skritt for et menneske, men et stort sprang for menneskeheten". Etter fulgte Aldrin og sammen utforsket de litt av overflaten på denne nye verden, samlet inn en 100 kg med stein, plasserte ut forskjellige instrumenter og fotograferte og filmet så mye som mulig.

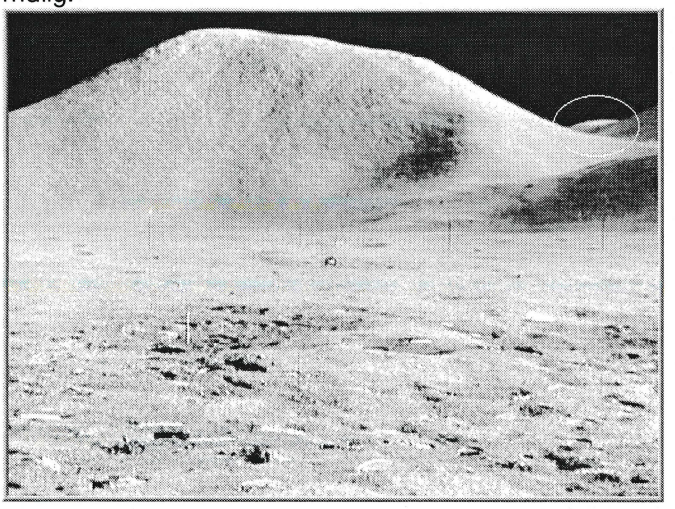

Alle ferdene til månen, unntatt Apollo 13, var ubetingede suksesser, og da programmet avsluttet med Apollo 17 i 1972 hadde NASA enorme mengder med data liggende i form av fotografier, film og lyd samt instrumentmålinger. I tillegg kommer astronautenes egne private fotografier og filmer. Alle sentrale personer, inkludert astronautene, fikk taushetsplikt angående spørsmål om for eksempel eventuelle UFO-observasjoner eller andre sensitive spørsmål. Spekulasjonene, særlig etter at Internett ble alle-manns eie, om at NASA og astronautene hadde noe å skjule, vokste i omfang med hensyn til for eksempel antydninger fra mange hold om UFO-observasjoner og merkelige strukturer på månen som fantes på fotografiene og filmene.

I mange år forholdt særlig astronautene seg tause angående disse spekulasjonene, men i den senere tid har bla Edgar Mitchell, den 12 mann på månen i Apollo 14, stått frem og sagt at i hans øyne er UFOer og utenomjordiske virkelighet. Han er i dag en av CSETIs fremste talsmenn og reiser verden rundt og holder foredrag om UFO-saken og sine egne opplevelser i rommet og på månen. Han sier selv at han ikke har sett noen UFO eller et utenomjordisk vesen, men støtter seg til sine egne undersøkelser og forbindelser på høyt nivå i den amerikanske regjering og forskjellige vitenskapelige institusjoner. Noe mer tilbakeholden har de andre astronautene vært, men interessant materiale har fremkommet fra nær sagt alle astronautene, helt tilbake til de som deltok i Mercury og Gemini-programmene.

Denne artikkelen tar for seg et av disse interessante fotografiene. Det ble tatt av Neil Armstrong på måneoverflaten under en av de korte spaserturene de foretok *(se bildet under).* Ikke langt unna landeren lå en kraterkant som skulle undersøkes nærmere med hensyn til ejekta-teppet (når en meteor slår ned kastes materiale fra nedslaget opp, og legger seg så rundt det oppståtte krateret som et teppe. Dette materialet inneholder støv og steiner fra et stykke nedover i måneoverflaten). Det var her at Neil skulle ha støtt på to "måneboere". Den ene stående utenfor en huleåpning og den andre tittende frem innenfra hulen. Fullstendig usannsynlig? Kanskje ikke, med tanke på en avbrutt offentlig kommunikasjon mellom Eagle og Houston hvor Neil sier at han ser digre fremmede farkoster stå på en kraterkant, mens Aldrin filmer dem. Eagle blir så beordret til å gå til en sikker kommunikasjonslink. Jeg har med mine egne ører hørt denne kommunikasjonen, så at den fant sted hersker det ikke noe tvil om. Et bilde tatt av mannskapet på Apollo 12 viser muligens et slikt fremmed fartøy, som er delvis skjult blant kraterveggene *(se bildet til venstre over).*

Men tilbake til fotografiet. Det ble først forelagt den meksikanske journalisten og UFO-etterforskeren Jaime Maussan av Neil Armstrong i fjor høst (2000). Maussan selv fikk fotografiet undersøkt og resultatet av undersøkelsene var at det som er på bildet, det er der. Fotografiet er på ingen måte tuklet med. Så vil det bli opp til enhver å tolke hva som fremkommer på fotografiet. Så "mannen i månen" kan være virkelighet.

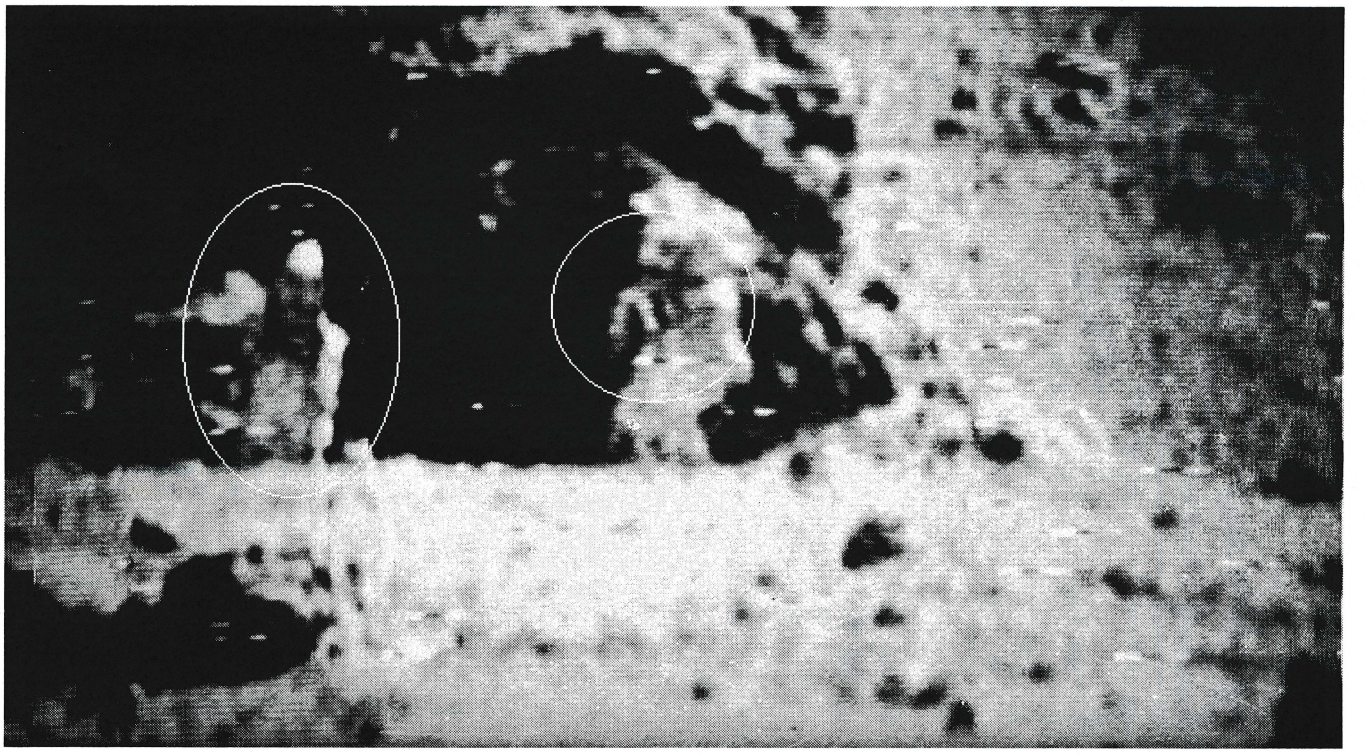

MEXICO

UFO-LANDET OVER ALLE

av Pål Aune

Mexico, dette enorme landet med en av de eldste kulturene i verden, har alltid vært et turbulent område. Revolusjoner, kriger, vulkanutbrudd, oversvømmelser, fattigdom, sult og andre svøper har herjet dette landet i uminnelige tider. Men den meksikanske befolkning er ualminnelig stolte av sin historie, sin kulturarv, og rister på ny og på ny av seg de stadige tragediene som vederfares dem og går videre.
Det virker som om de lider av en ukuelig optimisme, en sjelden åpenhet og klippefast tro på fremtiden. Det er kanskje derfor de besøkende fra andre verdener foretrekker fremfor alle andre steder å vise seg mest akkurat her.

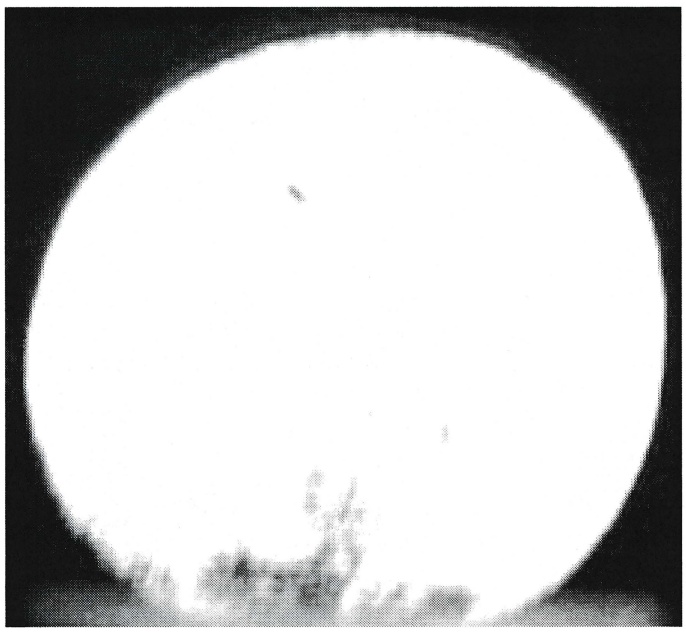

Et av de første fotografiene av UFOer ble faktisk tatt i Mexico, så langt tilbake i tid som i 1883. En amatørastronom fikk tatt et bilde gjennom teleskopet sitt av et flyvende sirkulært objekt. På den tiden fantes det kun ballonger, da brødrene Wright først fløy i 1902, så objektet kan ikke forklares som noe fly.

Den fremste meksikanske forsker på UFO-saken i dag er Jaime Maussan. Hans private samling av fotografier er en av de største i verden. Når det gjelder videofilmer har han hittill mottatt ca.5000 pr.dags dato. Dette gjør samlingen til verdens største. Disse fotografiene og filmene innehar en sjelden kvalitet og merkelighetsgrad. Bortsett fra Billy Meiers fotografier og filmer finnes det ingen andre land som kan oppvise en slik klarhet og nærhet over fotografiene og filmene av ukjente flyvende objekter. På bildet kan vi se at han holder et av de sist tatte, og aller klareste bildet av en UFO til dags dato. Fotografiet ble tatt av en profesjonell fotograf, og dette er den nye trenden, at profesjonelle fotografer med det beste utstyret som kan kjøpes for penger opplever observasjoner av UFOer og dermed får en mulighet til å dokumentere på enda bedre grunnlag realiteten av disse farkostene.

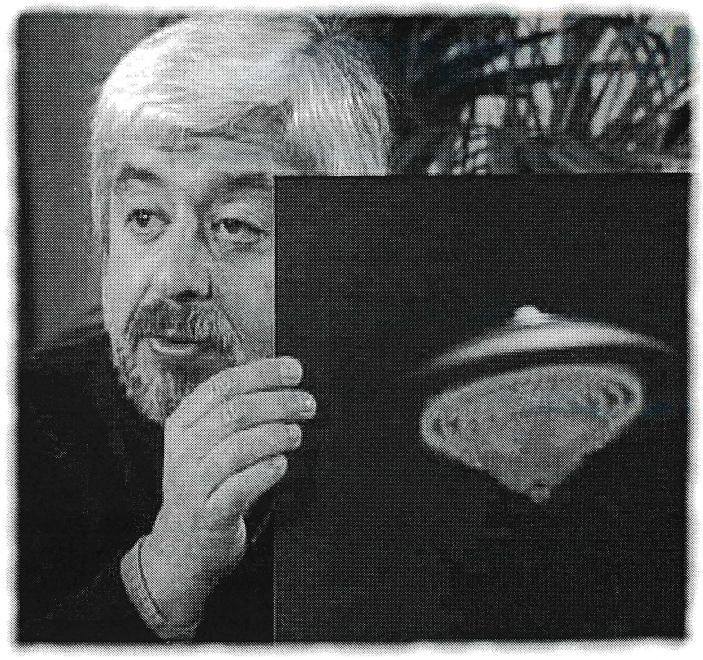

Ei heller har så mange vært vitne til disse observasjonene samtidig. Og vitnekvaliteten er høy. Regjeringsmedlemmmer, politifolk, vitenskapspersoner o.a., ofte i hundretall, har sammen sett disse merkelige farkostene. Som et eksempel kan nevnes pavens besøk i Mexico City i august 1999. I løpet av hans to-dagers besøk ble det observert, av hundre-tusener av mennesker inkludert paven, at uidentifiserte objekter danset rundt på himmelen og lagde mønstre og figurer. Ingenting om dette i de vanlige mediene rundt omkring i verden.

UFOene i Mexico er ofte observert rundt de mange vulkanene som ligger spredt rundt omkring i hele landet. De er blitt sett, flyvende inn i vulkaner i fullt utbrudd. Hvordan de kan motstå de mange tusen gradene som de pyroklastiske skyene og lavaen har er UFOrklarlig. Forklaringen kan være at de da bare er delvis materialiserte, noe som bildet kan antyde. Det virker ikke som UFOen her er et fast og solid objekt.

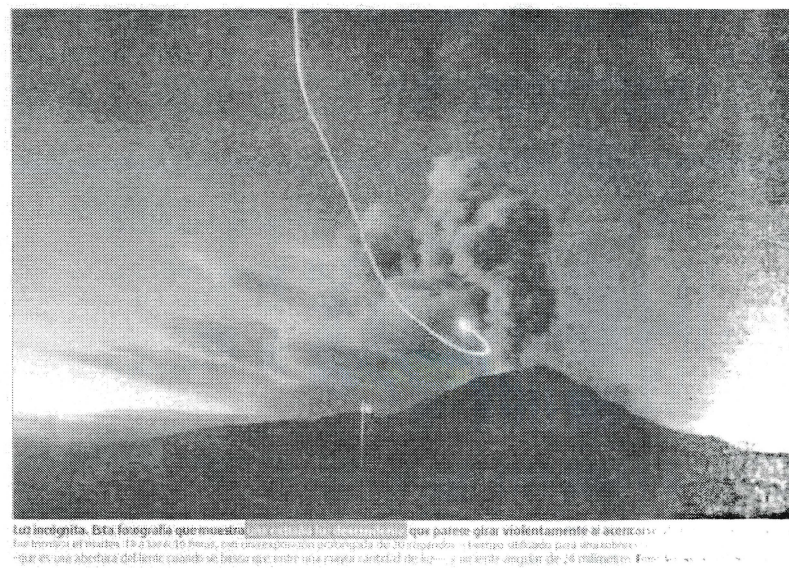

Det neste bildet viser en UFO som i uhyggelig fart, farer mot vulkanen Popocatepecl. Objektet går så fort at det vises som en strek som ender i en lyskule.

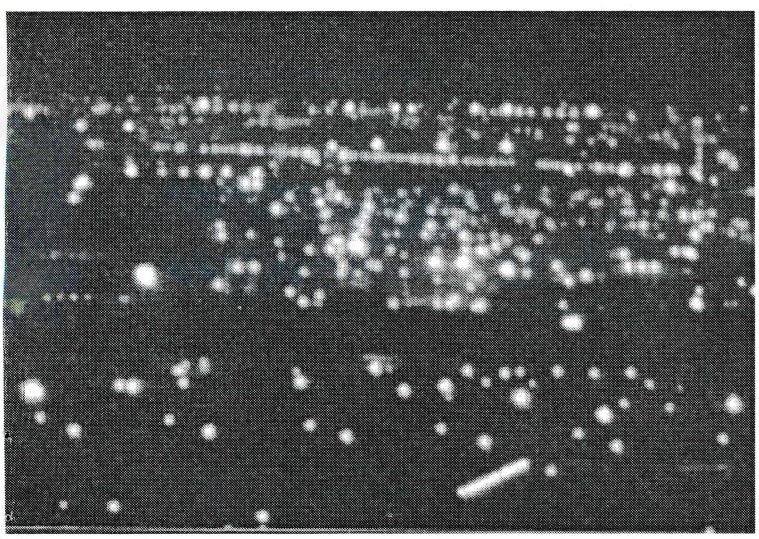

Nok et eksempel på at UFOene i Mexico ikke er særlig menneskesky. Bildet her viser et lysende objekt som beveger seg innover mot sentrum av en by.

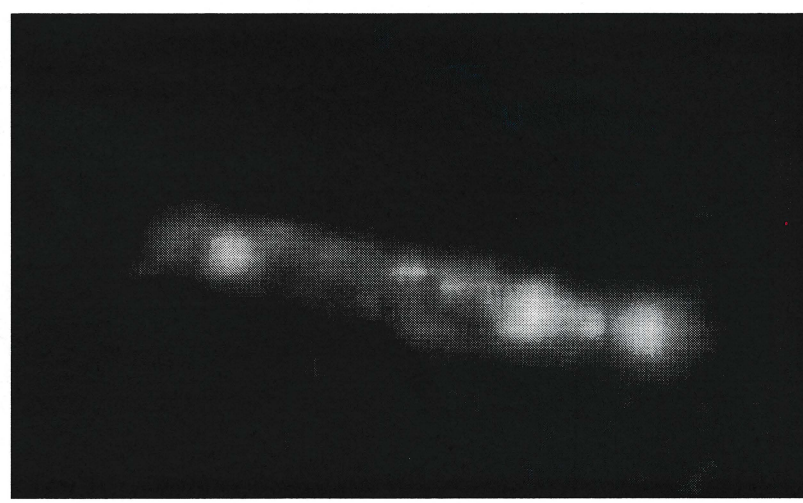

Det siste bildet på denne siden viser en stor sigarformet UFO som henger over et byområde i Mexico City i fjor.

UFOene holder seg ikke lenger utenfor bysentra eller tett befolkede områder lenger som bildet på neste side viser. De tar så gjerne en sving innom en byggeplass, kanskje vil de legge inn bud på en leilighet i boligkomplekset når det står ferdig?

Slike bilder som dette kunne det vært tatt mange flere av, men saken er at slike UFO-observasjoner har blitt så vanlig at folk ikke lenger gidder å bry seg med å fotografere eller filme hendelsen.

I det hele tatt blir UFO-fenomenet sett på som en selvfølgelighet av de fleste meksikanere. Men når noen først filmer eller fotograferer en fremmed farkost så blir det også gjenstand for oppmerksomhet i mediene. De eneste myndigheter som i noen grad sensurerer UFO-fenomenet er det militære. De har for eksempel sluttet med militærparader og flyopp visning på nasjonal dagen da UFOer for-styrret arrangementet fire år på rad.

Det neste og siste bildet i denne kaval-kaden fra Mexico viser fire forskjellige merkelige objekter på samme bilde. I tillegg kan man se en stor hule i fjellveggen omtrent midt på bildet. Inne i fjellet befinner det seg etter all sannsynlighet en base for de besøkende. Intet menneske har hittil våget å gå inn i denne hulen. Ville du tørt?

Flere mystiske objekter på himmelen ved Las Mitras Mountains, Monterrey, Mexico.
Objekter har også blitt sett komme ut og gå inn i hulen midt på bildet.

DET USYNLIGE NÆRVÆR

Et nytt fenomen, muligens en ny form for liv, har blitt oppdaget av kanadieren Martyn Stubbs. Denne oppdagelsen ble ikke gjort her nede på Jorden, men ute i det ugjestmilde rommet. Fenomenet arter seg som en form for lysvesener, som kan bevege seg med en fantastisk hastighet. Hastigheten er knapt mulig å oppdage med det blotte øye, men et kamera kan oppfange det.

Hvis disse lysvesenene finnes utenfor atmosfæren, kan de også da finnes innenfor atmosfæren? Dette var artikkelforfatterens arbeidshypotese og utgangspunkt for et studie av saken. Som studieobjekt ble valgt Billy Euard Meiers filmopptak av UFOer på 1970-tallet. Hva som ble funnet kan være det samme fenomenet, eller en avart. Hvis man ser bort fra åpenbar slitasje, rusk og støv som finnes på filmene, så gjenstår fremdeles særdeles mystiske saker igjen på filmrullene.

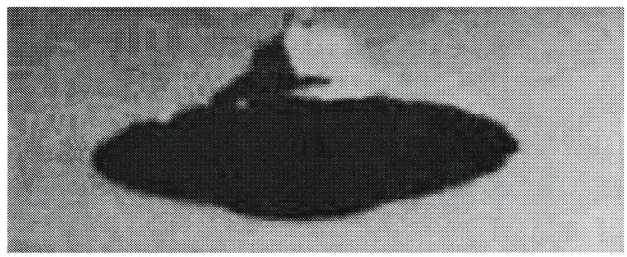

Vi skal i artikkelen se nærmere på disse funnene.

av Pål Aune

Billy Meier: mannen bak filmene

Billy Meier er uten tvil den mest kontroversielle person som har hatt med UFO-saken å gjøre, både med hensyn til mannen i seg selv og ikke minst hans filmer og fotografier. Denne enarmede sveitseren er et like stort mysterium som det han har filmet og fotografert. Hans bakgrunn er preget av en viss rotløshet, hvor han selv sier at han har hatt mange forskjellige jobber og reist mye rundt i verden før han kom tilbake til Sveits og slo seg ned. Han sier at han hele livet igjennom har hatt UFO-opplevelser og kontakter med utenomjordiske. Et fotografi tatt av Meier i Israel i 1963 av en UFO kan tyde på at dette kan stemme. Men det var først på begynnelsen av 1970-tallet at han begynte å bli kjent verden over. På sine turer rundt i området hvor han bor, kjørende rundt med en gammel Puck motorsykkel, og bevæpnet med et gammelt Minolta kamera eller et Kodak 8mm filmkamera leverte han til stadighet inn resultatet til stedets lokale fotobutikk for fremkalling. Han ble raskt til omegnens lokale original, men fikk også støtte fra andre innbyggere i kommunen som også påsto de hadde sett UFOer. Meiers uomtvistelig mystiske filmer og fotografier, som ingen av innbyggerne kunne forklare hvordan han eventuelt forfalsket, kom etter hvert i mediene og løsnet et skred.

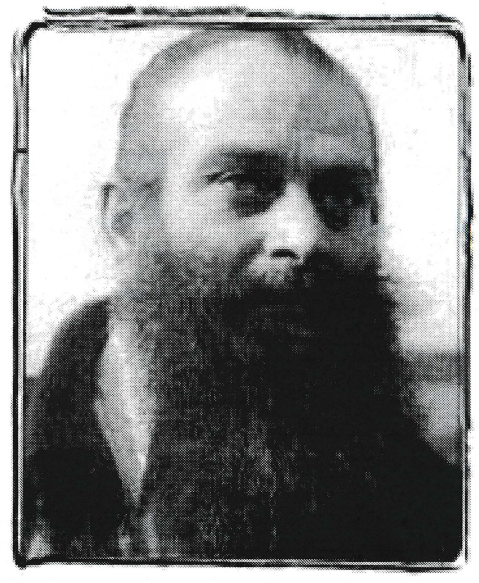

I begynnelsen leverte Meier kun filmene og fotografiene, men fortalte ingenting om kontaktene sine. At disse UFOene kom fra en planet bortenfor, men i retning Pleiadene. At de så mer menneskelig ut enn oss og at hans særskilte kontakt, som kalte seg Semjase, kom hit i såkalte stråleskip for å opplyse oss og advare oss om menneskehetens og planeten Jordens fremtid hvis vi ikke forandret oss grunnleggende. Meiers kontakter med Semjase ble mange, og utskriftene fra disse samtalene kommer opp i nærmere 1000 sider. Dette kontaktmaterialet

inneholder teknologi, filosofi, kosmogoni, historie (både om vår jords, universets og Semjases hjemplanet Erras historie), samt profetier om vår fremtid. At dette kontaktmaterialet er av samme type og kvalitet som bla George Adamskis og Howard Mengers, og virker som om de kommer fra kilder som har den samme grunnleggende kunnskapen og synet på oss mennesker vil være gjenstand for en senere artikkel.

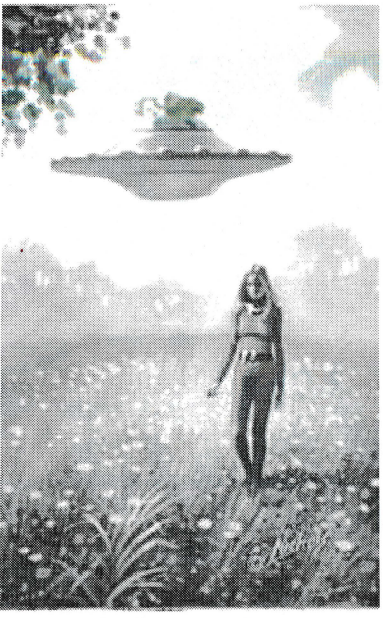

Billy Meiers filmer og fotografier har, i likhet med Adamskis og Mengers, vært gjenstand for omfattende granskning, men at ingen, på en overbevisende måte, har greid å avsløre han som en ren bløffmaker. Skeptikernes argumenter om hvordan han skal ha forfalsket denne store mengden av materiale faller fort i grus når nøytrale eksperter på ymse fagområder, erklærer at hva som finnes på filmene og fotografiene er der, at materialet ikke er tuklet med etterpå, og at utstyret som ble brukt av Meier ikke egner seg til å forfalske filmer og fotografier i den grad som skeptikerne påstår. Etterforskningsgrupper, bla en gruppe ledet av amerikaneren Wendelle Stevens samt et japansk film- og etterforskningsteam, besøkte Meier på stedet, intervjuet han grundig for eventuelt å finne selvmotsigelser oa, samt å "føle mannen på pulsen". De ble også ble tatt med "on location" for selv å kunne se hvor Meier tok filmene og fotografiene, og også for å kunne foreta oppmålinger oa.

Martyn Stubbs: mannen bak oppdagelsen av det nye fenomenet

Martyn Stubbs er en kanadier som gjennom sitt arbeid som hovedansvarlig for et stort kabel TV-selskap, hvis arbeid også innebar ansvar for diverse satellitter og parabolantenner, hadde dermed tilgang til nær sagt all kommunikasjon som går over satellitt. Som privatmann hadde han en glødende interesse for alt omkring romfart, særlig de amerikanske romfergeturene, og spurte seg selv om det var mulig å kunne tappe kommunikasjonslinkene mellom Houston og romfergen. Dette viste seg å være fullt mulig. Han bestemte seg så for å innspille på video alle ferdene fra "take off" til "stand still" av fergen.

Det innspilte materialet vokste etter hvert til en mengde av 4.500 timer med video. Spennende i seg selv som slike ferder er, så var det allikevel noe som fanget interessen og nysgjerrigheten mer enn det astronautene foretok seg der ute i rommet. Han så merkelige streker som fòr over skjermen i en hastighet som knapt kunne oppfattes med det blotte øye. Han bestemte seg for å undersøke dette nærmere og fant to forskjellige fenomener. Et som innebar UFOer av en art som blir filmet her nede på Jorden, bare at her ble de filmet ovenfra av romfergen. Dette var overraskende nok, men det var det andre fenomenet som virkelig fikk Stubbs til å gape. Her var noe helt uforståelig og nytt. Gjennomsiktige selvlysende "vesener", nærmest marker, av alle størrelser, som både kunne bevege seg med en utrolig hastighet, men som også kunne bevege seg langsomt. Ved flere tilfeller, når "lysvesenene" beveget seg langsomt, så ble astronautene også oppmerksomme på fenomenet og glemte helt arbeidet de skulle utføre. De ble så irettesatt av bakkekontrollen og bedt om å "stay on track" dvs å ikke bry seg mer om hva som skjer men konsentrere seg om arbeidet.

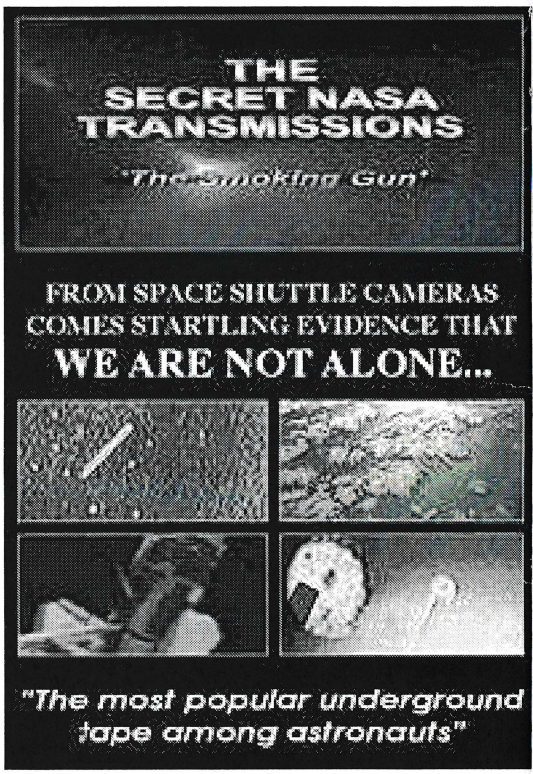

Martyn Stubbs bestemte seg så for å få eksperter fra flere vitenskapelige områder til å uttale seg, og bekrefte eller avkrefte at han hadde gjort en ny banebrytende oppdagelse. Dette viste seg å skape en furore i likhet med Meier, Adamski og Menger, hvor to leirer nesten med en gang oppsto. En skeptisk som avskrev hele greia og forklarte det som feil på opptaksutstyret (både NASAs og Stubbs), iskrystaller, reflekser, kosmiske bølger og en masse annet, men i hvert fall ikke hva Stubbs trodde det var; en ny form for liv. Den andre leiren var mer positiv innstilt og holder i skrivende stund på med undersøkelser.

John Glenn: mannen med de kosmiske ildfluene

John Glenn, den første amerikaneren i rommet i 1962 med en Mercury-kapsel, meldte allerede da om noe som for han virket som "elektriske gnister" og "ildfluer" utenfor kapselen. Han ble så nysgjerrig, og forbannet på bakkekontrollen da de ikke trodde på beskrivelsene hans, at han tok sitt personlig medbragte kamera frem, og tok flere bilder av disse "ildfluene". Et av dem kan sees her. I ettertid har dette fenomenet blitt referert til av NASA som "John Glenns fireflies".

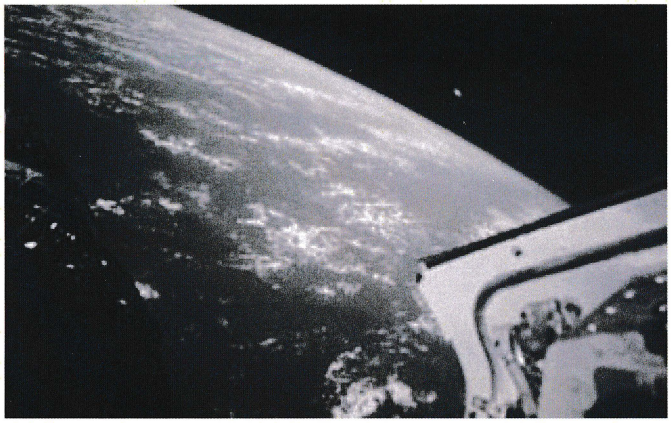

Artikkelforfatterens mulige oppdagelse: de jordiske lysvesenene

En filmrull av den typen som Meier brukte er 8mm i bredden, men hvor selve filmen er kun 5 mm bred. Og hvert sekund av film består av 16 bilder for å kunne få til flytende bevegelser. Hvert bilde på filmen måler 4mm x 5mm. En svært liten flate mao. å tukle med hvis en ønsker å forfalske noe, enten ved å male på filmen eller risse noe inn, eller å viske ut noe.

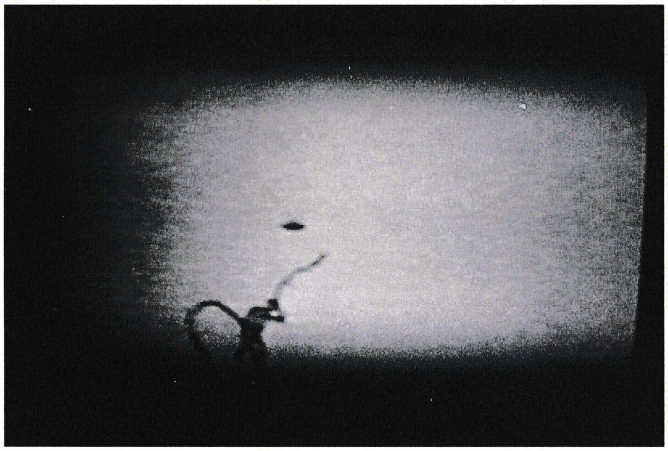

Artikkelforfatteren brukte en videomaskin som kan spole framover hvert av disse enkeltbildene og kunne dermed se de separate bildene pluss flaten imellom. Dermed kunne en se hva som var forskjellig på hvert enkelt bilde samt hva som var likt på hvert enkelt bilde. Artikkelforfatteren valgte bort ting som bare befant seg på ett bilde, men registrerte det hvis den samme uregelmessigheten befant seg på to, av og til tre, bilder. Uregelmessigheten skulle også befinne seg på samme sted på to eller tre bilder.

Hva som ble funnet på filmene var i bunn og grunn det samme som Martyn Stubbs fant. Hurtige bevegende lys som danner både uregelmessige som regelmessige mønstre. I flere tilfeller så det ut som om de dannet figurer, at de var under en slags kontroll, kanskje av UFOen som hele tiden er tilstede. Det kan virke som om disse lysvesenene reagerer på elektriske eller magnetiske felter. Det virker som om de blir stimulert av slike felter, kanskje det er det de lever av, men ingenting kan foreløpig sies med sikkerhet før en studerer dette mye nærmere.

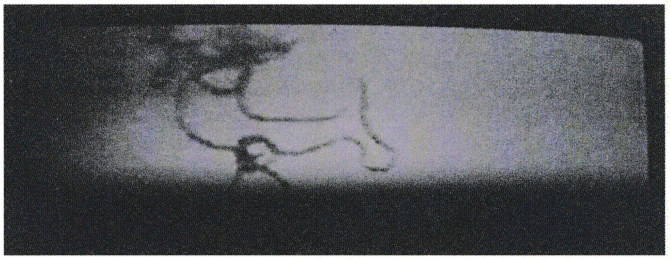

Alle mønstrene på disse bildene finnes på enten to eller tre bilderammer. På det første bildet er mønsteret svakt, så på bilde nummer to blir det sterkere og på bilde nummer tre er mønsteret klarest. På bilde nummer fire er så mønsteret borte.

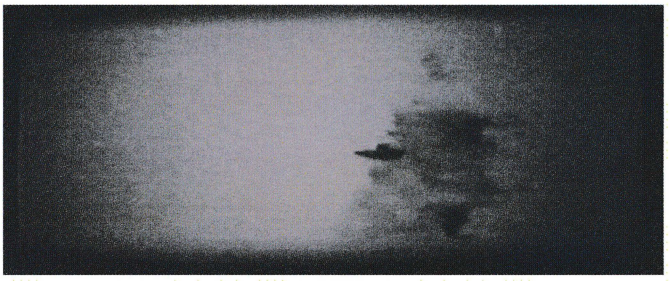

Det merkeligste bildet er det under. På to av bilderammene kan man ane konturene av en skikkelse. Er dette en av besøkerne fra Pleiadene? Ikke vet jeg men skikkelsen er der likevel.

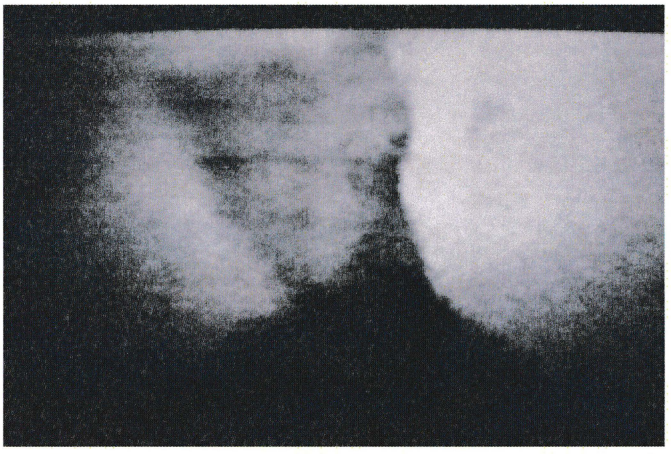

Artikkelforfatteren skal forsøke å få tak i Billy Meier selv, forelegge oppdagelsen for han og få hans meninger omkring det, og muligens kunne få tilgang til originalfilmen for å få denne undersøkt.

Returadresse:
Neti
rute 571
2850 Lena